

ШИРОКИНСЬКА ОПЕРАЦІЯ

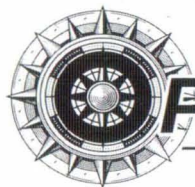

Село Широкине є стратегічною точкою для оборони Маріуполя. Висоти над селищем є панівними в даному районі, контроль над ними — це фактично ключ до контролю над містом. 4–5-го вересня 2014 року саме в цьому районі силами батальйону «Азов» був зупинений російський наступ на Маріуполь. Відповідно до перших Мінських угод Широкине мало стати нейтральною зоною, тож українські війська були звідти виведені, натомість вже в жовтні 2014 року в селище ввійшла російська бронетехніка.

Бойовики «ДНР» закріпилися на Широкинських висотах, після боїв під Донецьким аеропортом сюди був переведений батальйон «Спарта» під командуванням А. Павлова («Мотороли»). Вночі 23–24-го січня 2015 року бойовики ДНР обстріляли Східний район Маріуполя з РСЗВ «Град», внаслідок чого 26 мирних мешканців загинуло.

До Маріуполя прибув перший командир полку «Азов», а відтепер — заступник голови комітету Верховної Ради з національної безпеки і оборони А. Білецький. Він планував і організовував наступальну операцію.

10-го лютого 2015 року азовці пішли в наступ. Полк «Азов» визволив 5 населених пунктів (Широкине, Бердянське, Лебединське, Комінтернове, Павлопіль), вибив терористів з Широкинських висот і закріпився там. В результаті кількоденних боїв загинуло 7 азовців, близько 50-ти було поранено. Натомість було ліквідовано понад 100 бойовиків ДНР і знищено близько 10-ти одиниць бронетехніки. Широкинська операція стала єдиною успішною масштабною наступальною операцією за весь час АТО. В результаті боїв під Широкиним Маріуполь був убезпечений від артобстрілів.

ВИДАВНИЦТВО

ОРИЄНТИР

www.orientyr.com

ШИРОКИНСЬКА ОПЕРАЦІЯ

Спогади учасників наступу

Київ – Маріуполь – Мена

Домінант

2016

УДК 355/359

ББК 66.5

П51

П51 Полк «Азов»

Широкинська операція. Спогади учасників наступу / Полк «Азов»;

— Київ – Маріуполь – Мена: «Домінант», 2016. — 72 с.

— (Серія «Азовські спогади»)

ISBN 978-966-2610-82-6

У лютому 2015 року полк «Азов» здійснив задачу з послаблення тиску на Дебальцеве, провівши наступальну операцію в інших напрямках, а також створив буферну зону, яка убезпечила Маріуполь від повтору ворожих обстрілів.

УДК 355/359

ББК 66.5

© Полк «Азов», колектив авторів, 2016

© Маріанна Хомерікі, упорядник, 2016

© Марко Мельник, редактор, дизайн, верстка, 2016

© «Орієнтир», 2016

ISBN 978-966-2610-82-6

АНДРІЙ БІЛЕЦЬКИЙ

Провідник Азовського руху,
перший командир полку «Азов»

З самого початку боротьби в Дебальцевому ми планували подібні операції на південному напрямку в Секторі «М». І багато разів виходили з подібною пропозицією до Генерального Штабу Міністерства Оборони, до командування Сектору «М» та інших.

Варіацій було безліч. Зима давала можливість вести наступ в приморському напрямку або у північному. Що послужило причиною того, що в першу чергу було вибрано приморський напрямок? Це сумнозвісний обстріл спального району міста Маріуполя 24-го січня 2015 року. Через те, що фактично лінія українських військ – це передня лінія оборони і проходить вона по межі Маріуполя. Перебуваючи в руках противника Комінтернове, Лебединське, Павлопіль, Широкине давали можливість терористичним угрупованням завдати місту артилерійського удару. А за ним і цілком можливий початок активних дій у самому місті Донбасу.

Чисельність складу української армії на початок лютого 2015 року була більш ніж достатньою, не тільки для оборони, але й для проведення широкомасштабної наступальної

операції. І я абсолютно впевнений, що і для звільнення Новоазовська теж. У тому, що ці сили не були використані, винні зовсім не солдати і офіцери. Провина лягла на вище військове керівництво країни. Потрібно було всіма силами розвивати наступ і звільняти стратегічний Новоазовськ.

Широкинська операція показала, наскільки слабкою в перші дні була оборона противника. Створювати нову лінію оборони, якщо не по україно-російському кордону, то хоча б по річці Грузький Єланчик, який був би гарною природною перешкодою. Зручною для оборони... Ось, що потрібно було робити.

Складність для проведення операції полягала у відсутності у самого «Азову» необхідних видів озброєння. В першу чергу, незамінних в будь-якому наступі танків. Відсутність своєї артилерії. Неможливо було домогтися чіткої відповіді від командування української армії, які саме сили могли підтримати нас під час наступу. Кількість танків і доданої обіцяної артилерії змінювалася день у день. І як би це неймовірно звучало, «Азову» довелося проводити наступальну операцію виключно силами піхоти.

Насправді операція планувалася в два етапи. Перший – створення лінії оборони з півночі на південь, що спираться на населені пункти і їх звільнення – Павлопіль, Пищевик, Комінтернове, Широкине. Вони повинні були перекрити лінію на півдні Маріуполя. Цей етап ми виконали рівно на сто відсотків.

Другий – передбачався в розгромі противника на флангах його укріпленої лінії, яка простягалася через Октябр (нині Верхньоширокинське), Заїченко, Дзержинське, Ленінське, Саханку. Мало місце визволення Саханки та Заїченка. Це повністю ламало всю лінію оборони ворога і відкривало б вільну дорогу на взяття Безіменного, в якому знаходилися великі склади техніки і озброєння противника. Це була ключова тилова база. І можливо, всі ці фактори відкрили б дорогу на взяття Новоазовська.

Так як у «Азову» не було ніякого резерву навіть піхоти, другий етап не почали проводити через те, що, не дивлячись на чітку усну домовленість на рівні міністрів, начальників генерального штабу, командувача Сектору «М», в останню ніч нам відмовили в отриманні будь-яких резервів. У перший день наступу нам ніхто й нічим не допоміг.

На другий день нам почали надавати обмежену артилерійську підтримку, але важку техніку знову не дали. Фактично, маючи повний нуль по техніці та артилерії, маючи чисельну перевагу противника над нами, спроби взяти укріпрайони Октябр–Заїченко–Ленінське–Дзержинське–Саханка привели б до абсолютно необдуманих втрат. Не отримавши підкріплення, ми не мали можливості розвивати подальший наступ.

Павлопіль, Піщовик, Широкине, Комінтернове – всі ці селища були взяті фактично в темпі маршу. Ситуація на Заїченко: наша

піхота напоролася на досить серйозну протидію великої кількості бронетехніки. У перший же день вдалося пробити перший з укріпрайонів біля Саханки. Фактично другий укріпрайон був тимчасово покинутий противником, але в умовах серйозного артилерійського вогню, на той момент ми вирішили його не займати. Якщо ж одразу в перший день були б оперативно введені резерви (близько двох танкових рот), Саханка і Заїченко були б взяті протягом першого дня бою. А за умови взяття Безіменного, організовано чинити опір противник не міг би. Їхні сили відійшли б до Новоазовська. Чи можна було б взяти і цей населений пункт? Одразу скажу – так! Не обійшлося б, звичайно, без вуличних боїв, але місто абсолютно не було підготовлене до оборони.

Наскільки я розумію, нічого нам не дали, тому що ніхто з вищого командування не вірив у можливість взяття та утримання навіть цієї лінії. Внаслідок цього було прийнято ряд неправильних рішень. Усі дивилися лише на результативність дій нашого полку.

Перемир'я тільки засвідчило той факт, що на південному напрямку кардинально змінилася ситуація. Ми відсунули на кілька десятків кілометрів ворожі війська. Сили «Азову» закріпилися на домінуючих населених пунктах – Широкине і Комінтернове. Два селища були важливі з точки зору контролю комунікацій, так як між ними було кілька, фактично непрохідних для техніки, балок. Так само через

них проходить дві шосейні дороги у напрямку Ростов-Маріуполь. Той, хто контролює ці дороги – контролює Маріуполь. До наступу «Азову» українська армія не контролювала нічого. Вона тільки побудувала оборону, на превеликий жаль, частиною якої були і ми по східній лінії міста. Після наступу ми стали контролювати стратегічно важливі об'єкти та населені пункти.

Лише 14-го та 15-го лютого 2015 року почала свою дію артилерійська підтримка реактивної дії. Також працювала ствольна артилерія, трофейні 120-ті міномети «Азову». На ранок 15-го числа в район Лебединського і Комінтернового були надіслані близько роти піхоти та взвод морських піхотинців, щоб прикрити північний напрямок на Широкине. Тобто вони перебували не в самому Широкиному, а через шосейну дорогу на північ.

У ті дні проти «Азову» воювали сформовані місцеві територіальні сепаратистські полки. Це мало свої плюси і мінуси. З одного боку, ці люди були дуже погано навчені і погано озброєні. З іншого боку, вони знали місцевість, що давало їм значну перевагу. 14-го лютого сепаратисти отримали підкріплення – танкову групу, велику кількість бронетехніки та навіть роту осетин. «Русский мир Донбасса» вилився в те, що місцевих наркоманів гнали в бій їх «друзі»-кавказці. Осетини фактично йшли в третій лінії. Цю інформацію ми отримали від наших розвідників. А танкові екіпажі ворога склалися з російських добровольців.

До ночі 15-го лютого прийшла колона батальйону «Донбас», яку почали розміщувати на наших позиціях. Тоді і стався той трагічний інцидент із заблукалою колоною з бійцями батальйону. Але навіть після виведення бійців «Азову» з Широкиного, взвод полку залишався деякий час там разом з бійцями батальйону «Донбас» та морської піхоти, бо ті мало були обізнані в ситуації та фактично не знали місцевості.

16-го лютого почалось тихе розуміння надзвичайної важливості цього рубежу, і туди почали перекидати перші сили – з'явилися перші танки. Потроху оборонна лінія почала формуватися.

Що стосується теперішнього часу, то однозначно нічого сказати неможливо. І немає межі в обороні своїх позицій. Головне в обороні Широкиного – гнучкість і контроль над ключовими позиціями, над висотами. І в цьому наша перевага. Військова цінність утримання села близька до нуля. Висоти – це все. Вони дають можливість активно працювати артилерії зі стовідсотковою ефективністю.

Завдяки «Азову» ці висоти були закріплені за українською стороною. Найголовніше – це висоти, з яких можна контролювати та відслідковувати дії противника, пересування техніки, постачання озброєння та підкріплення.

І поки ці висоти знаходяться під контролем України, можна з упевненістю стверджувати – Маріуполь знаходиться у безпеці. А значить – наша головна задача виконана.

ІГОР МИХАЙЛЕНКО (ЧЕРКАС)

командир полку «Азов»

10-те лютого

Рішення про розгортання наступальної операції було прийняте після аналізу всього, що відбувалось по всій лінії фронту. Дебальцевський котел, обстріл Маріуполя – це все спонукало нас до дій. Ворога треба було відтіснити від кордону.

Полкова розвідка надала всі необхідні дані на той час, щоб розробити первинний план дій. Більш слушного моменту для наступу ми не мали. Сили ворога були відтягнені на північ, в Дебальцевому була дуже загострена ситуація. Ми не мали права чекати. На той час розрахунок вівся на лічені дні. Рішення було прийняте.

Андрій Білецький зробив усе можливе і неможливе на вищому рівні, щоб отримати дозвіл та сприяння для проведення операції. Основна задача – підготувати штурм трьох населених пунктів: Широкине, Коміңтернове і Павлопіль. По суті план був надзвичайно простий. Ми мали б діяти широким фронтом і, при

відмінному результаті, вийти до населеного пункту Октябр. Чому так важливо було звільнити саме Октябр? Тому що це селище мало стратегічне значення. Після його звільнення лінія оборони ворога Октябр-Заїченко-Саханка втрачала б свою вагу. Ми б могли прорвати її абсолютно без бою. Ми мали перевагу над противником. «Азов» був готовий висуватись в наступ силами трьох рот, де в кожній було приблизно по сто бійців. Звісно, також була група розвідки. На той час у нас був мінометний дивізіон, бо тільки-но прийшли міномети. Десь шість розрахунків повинні були відпрацювати. При розгляді плану в штабі Сектора «М» від ЗСУ ми мали б отримати танковий взвод і його охорону, від Національної Гвардії – забезпечення артилерією, від МВС під наше тактичне керування передавались підрозділи «Берда», «Східний Корпус», «Сокіл» та «Скіф».

Але... Навіть не почавши наступ, ми одразу стикнулись з внутрішньою проблемою. Збройні Сили України в останні години перед наступом відмовились надавати нам посилення у важкій техніці, а саме 3-х танків. Я, напевно, не зможу ніколи дати логічного пояснення діям командування ЗСУ. Нехай то залишиться на їхній совісті.

Наступ «Азову» почався 10-го лютого. Командири кожного підрозділу мали до виконання відповідні задачі. Незважаючи на деякі зміни в плані дій, у нас все було готово.

I рота зайшла в Павлопіль. Був незначний контакт з сепаратистами, але в селище ми зайшли, зачистили та укріпились. Фактично за тією схемою відбувалось зайняття позицій по інших населених пунктах фронту, а саме Комінтернове (III рота) та Широкине (II рота).

В Комінтернове зайшли без жодного пострілу, і зі спогадів хлопців можна навіть було сказати, що місцеві мешканці чекали саме на визволення українськими військами. Раділи жовто-блакитному прапору, дякували хлопцям.

У Широкиному теж був контакт з сепаратистами, але вороги швидко відсунулись. І, звісно, як при будь-якій військовій операції наступні дії залежать від результатів попередніх. Це дозволило нам окопати техніку в Павлополі.

II рота тоді штурмувала Широкине із завданням вийти на Саханку. Наші хлопці прорвали дві лінії оборони, відтіснивши ворога вглиб Саханки. Але туди почала підходити техніка та піхота з Новоазовська. Опівдні Комінтернове вороги вже обстрілювали з установок «Град», а від Саханки довелось відступити аж до Широкиного.

Перший день (наступальний) «Азов» провів успішно. Це вже не той був рівень операцій, як під час літньої компанії. Та і кількість людей значно зросла. Ми отримали статус полку буквально за кілька місяців до наступу.

Вищим командуванням армії було наказано вийти з усіх зайнятих нами точок, і до кінця дня I та III роти вже прямували в розташування до Маріуполя. Але покинути всі позиції було б безглуздо і не конструктивно. Адже, виходячи з Широкиного, ми даємо можливість підсунути техніку противника, що прямою наводкою призведе до знищення житлових кварталів Маріуполя. Лівий фланг теж треба було тримати, і наші сили виставили дозори та укріплення перед Лебединським, адже противник міг піти в наступ із села Заїченко.

11-те лютого

Якщо глянути на наші позиції 11-го лютого на карті, то все виглядало вже не так широко та розгорнуто. Під нашим контролем знаходились Широкине та Лебединське.

Мінус оборони в тому, що ми не в русі, і можемо знаходитись під постійним прицілом артилерії ворога. Фактично жива залякла мішень перед лінією противника. Знаходитись в такій позиції дуже важко, адже морально боєць готовий до того, щоби йти, а не стояти і чекати, поки по ньому прилетить.

Перший день оборони, 11-го лютого, для нас почався із трагічної події. Загинув наш побратим – Брат. Він повинен був зайняти позицію, вийти на пост. Потрапив під мінометний обстріл. Міна впала в декількох метрах від

хлопця. Трагедія сталась на передових позиціях в Широкиному (вул. Логозинського).

Обстріли артилерією були все частіше. Ми тоді повинні були думати не лише про себе, а й про місцевих жителів. Адже чітко було зрозуміло, що селище нещадно рівняється із землею. Було прийняте рішення про евакуацію мешканців. Вони ховалися у сараях та підвалах. Азовці в проміжках між чергуваннями на позиціях ходили по домівках та сповіщали жителів про час та місце зборів для евакуації.

12-13-те лютого

Після втрати Брата, вивезення поранених, день почався з сумбурних атак сепаратистів. Це і зрозуміло. Вони почали поспіхом гурпуватись, накопичувати сили, стягувати техніку. Ми ж того побачити не могли, бо за наказом повинні були діяти лише з оборонних позицій. Штурмували вони елементарно, можна навіть сказати за прикладом початку XX сторіччя (I Світової війни). Сепаратисти йшли по чистому полю з автоматами та кулеметами. Наші називали цю атаку сепаратистів «Атакою зомбі». А дійсно, як ще можна було таке назвати? Їх косили і не підпускали до позицій на дальність пострілу автомата.

Нам все ж таки передали під тактичне командування звод танків у кількості, як і обіцяли. Але не від ЗСУ. Вони так і не виконали

жодних обіцянок. Це показувало командування ЗСУ абсолютно інертним, та не здатним на той час приймати важливі військові рішення в умовах, що стояли перед нами. Нацгвардія дала три танка, і ті працювали поруч із нами.

14-15-те лютого

Ворог вже достатньо укріпив свої сили. Стовідсотково провів планування у себе в штабі, бо це було видно по діях. Ми чули і ревіння техніки. Тому скомандували особовому складу бути в повній бойовій готовності на позиціях.

Наступ на нас почався о 6-й ранку із Саханського перехрестя. Основна маса штурмовиків йшла за посадкою. Бронегрупа чекала на вхід піхоти. Всі точки сепаратистів було дуже погано видно з командного пункту на «Маяку».

Було видно, що операція спланована до дрібниць. І сепаратисти чітко знали, де діяти краще. Противник протягом перших годин бою зайняв домівки на початку вулиці Логозинського. Перевага у важкій техніці з боку сепаратистів давала про себе знати, і завдяки цьому їм вдалось поглибитись практично на центральні вулиці Широкиного.

Наш танк, що був біля «Маяка», відійшов на дозарядку, а БТР вийшов на вулицю Гагаріна. Там він відпрацював в тил ворожого танку, внаслідок чого той заглох. БТР мав небагато

часу, щоб розвернутись та відступити, бо хоч танк не рухався, башта його була боєздатна. Екіпаж БТРу вчасно зреагував на те, що башта розгорталася прямо на них, вони вискочили з машини. Танк спрацював по БТРу. Було багато пораниених, піхота, що йшла за технікою отримала контузію.

Цей же танк потім, пройшовши до вулиці Радянської, підбив ще одну машину, яка знаходилась тут. «Спартан» з нашою піхотою, яка висувалась на лівий фланг на контрдії по наступу противника. Танк підбив «Спартан» – загинув Чемпіон. Він був водієм «Спартана». Машину не покинув, хотів сховати її за домівки. Прикривав хлопців до останнього подиху свого життя.

Сили обох сторін перехрестились у самому селі. Працювати будь-якою зброєю було важко, бо по одній вулиці йшли наші люди, а з паралельної вулиці – сили противника. Вони входили один одному у фланги, в тил. І билися, можна сказати, в контакті до 30 метрів.

БМП противника вискочила на вулицю Радянську і доїхала майже до моста, і тут її з нашого ПТУРа з лівого флангу підбили. То був наш боєць Морган в розрахунку ПТУРа. Він підбив 1-й танк, підбив БМП, а згодом ще один танк.

Противник, побачивши, що не може взяти висоту, на якій знаходились наші основні сили, закріпився на перших двох вулицях. Зайшов у

школу і почав нас витіснити. Сили противника на той час були близько батальйону. Згідно даних розвідки, були взвод осетинів і близько 2-3-ох рот повноцінних ДНР-івських і російських військ.

14-го лютого під вечір ми мали наступну картину: за нами залишились вулиці Комсомольська, Котовського до вулиці Радянської. Вихід на дзвіницю. Лівий фланг – будиночки та «Маяк». Тут всюди були бліндажі – укріпрайон. У стратегічному плані ми мали перевагу.

Дії на міжнародній арені показували те, що нам треба або прискорити відбиття позицій, або залишити їх. В Дебальцевому також проводилась операція з виходу військ. Звичайно, тільки нахрапом ми могли це виконати. Артилерії ЗСУ не вистачало БК. 14-го лютого ми втратили 3-ох бійців. 15-го лютого зранку штурм закінчився тим, що з нашого боку були втрати – 6 хлопців. Нам не вдалося самовіддано відтіснити противника, бо їх сили були непомірно більшими ніж наші.

Цю операцію в масштабах АТО можна назвати успішною як для одного підрозділу, що діяв в форматі 30-кілометрової ширини. Вона була досить успішною. Протягом усієї операції ЗСУ допомогли лише артилерією. НГУ та МВС забезпечили технікою та особовим складом. Для нас ця операція стала величезним досвідом. На наступні півроку ми отримали висоту, з якої знищували противника.

МОСЕ

командир піхотного батальйону
полку «Азов»

Наступ ми готували не так вже й довго, все було цілком зрозуміло і ясно, що потрібно робити. Були зрозумілі точки, які стратегічно важливі для нас, і які завдання перед нами стоять. Планували більшу частину Андрій Білецький і Черкас, ну і частково в цьому всьому брав участь я, хоча в багатьох ситуаціях виступав уже більше як виконавець. Під час самого наступу, в перший день, я був з тією групою, яка йшла у напрямку до Павлополя. Потім, коли стало зрозуміло, що там нічого особливого не відбувається, я повернувся в штаб, і вже звідти контролював ситуацію по всіх трьох напрямках.

Перший день був найбільш спланованим. Як ми планували – так, в принципі, все і сталося. Спізнювалися тільки, але це нормальні речі, які ми зазвичай враховуємо при плануванні. Напевно, ще жодної операції взагалі у світі війни не існувало, щоб ніхто нікуди не спізнився. Тим більше, коли кілька підрозділів у цьому беруть участь. Тут навіть коли одне відділення

планує якийсь вихід, або ще щось, і то у них затримки через транспорт, забезпечення та всі інші речі. А коли такого масштабу відбувається операція, то там ще більше таких нюансів може виникати в ході роботи. В принципі, ті запізнення були для нас не особливо критичними.

Перед контрнаступом по Широкиному вже кілька днів була вся артилерія: «Гради», САУ, танки. Все важке, що було у противника – все туди летіло. І ось в ці кілька днів ми доклали максимум зусиль, щоб евакуювати звідти все місцеве населення, задіяли для цього практично всю свою техніку. Реагували вони на «Азов» нормально, а що їм залишалося? Під час евакуації, звичайно, всі швидше хотіли звідти виїхати, але, тим не менш, у підсумку, коли ми начебто вже всіх звідти вивезли, на нашій бронетехніці, на всьому, що мали, все одно залишилися деякі жителі, які не захотіли звідти виїжджати. Не хотіли покидати свої домівки. До речі, вони повністю всі бойові дії, навіть у найгарячіші дні, прожили в Широкиному і так там досі залишаються. Таких місцевих жителів на пальцях можна перерахувати, але вони є.

Контрнаступ почався, коли стали говорити про перемир'я. Про те, що всі повинні нібито відвести озброєння і припинити вогонь. І саме у цей момент, як правило, через підлість ворога, вкотре відбулася атака. В цей день вони з танками та піхотою, змогли прорватися у село.

Там були бої протягом усього дня. «Азов» стратегічні висоти як тримав, так і залишився тримати. Адже ворог якогось розвитку контрнаступу зробити не зміг, натомість просто вперся в наші позиції, в наші висоти, згодом противник був розбитий і відкинутий на східний край села. Там вони практично весь час і перебували. Тобто, грубо кажучи, всі висоти залишилися наші, а край села, східний, який з їхнього боку знаходився, був під їхнім контролем. Звідти і відбувалися всі інші спроби проривів, штурмів, атак. Саме з того напрямку. Вони абсолютно всі були невдалими, провальними, противник ніс божевільні втрати. Утім або з дурості, або з упертості все-таки намагався атакувати. Найперші спроби нагадували звичайні зомбі-атаки з фільмів, коли люди йдуть в повний зріст з рушницями на тебе. І потім, звичайно, коли вони зрозуміли, що така тактика тут не спрацює, вже почали користуватися хитрістю і бронетехнікою. Але це теж не допомогло, ніякого успіху не принесло.

Під час самого контрнаступу були підбиті два танки і БМП, ну і БТР теж їхній згорів. Техніки вони втратили там не мало. За всю Широкинську операцію і техніки, і живої сили вони поклали божевільну кількість. Із нашими втратами це абсолютно незрівнянно. Кожен день у них були двохсоті: два, три, десять.

Потім оголосили перемир'я. За час Широкинської операції кілька разів його оголошували, потім ще йшлося про демілітаризацію.

В загальному, ці розмови йшли постійно, але вони йшли десь не в Широкиному. Широкиного це мало стосувалося... Там ішли постійно бої. Єдине, що змінювалося там, так це інтенсивність боїв та види зброї. Тому що, навіть коли було повністю заборонене важке озброєння, противник активно обстрілював українські позиції, застосовуючи артилерію. Максимум ці розмови могли вплинути на якусь інтенсивність бою, але в жодному разі не на його припинення чи взагалі на закінчення. Тому, всі ці перемир'я обговорювалися точно не в Широкиному.

Саму наступальну операцію ми закінчили ще перед контратакою. Під час першого наступу «Азов» повністю вибив їх з першої лінії оборони, зайшов в окопи. Цю задачу ми виконали. Але знову ж таки, не обійшлося без нюансів із допоміжними силами... Було прийнято рішення відійти на попередню позицію в Широкиному і там закріпитися. Так ми і зробили, після чого відразу був контрнатуп. Дуже провальний.

Такого масштабу це була перша операція «Азову». Ще до того, як я був ротним, командував операціями. Були і в районі Октябрія, і в районі Комінтернового. Утім така, що була в Широкиному – перший неоціненний досвід нашого полку.

Під час першого Широкиного, в 2014 р., я був ще взводним і тримав зі своїм взводом 13-й блокпост. Тоді з Широкиного вони теж

відтягнулися. Наші позиції стали крайніми позиціями, які зіткнулися тоді в 2014 році з великим наступом з боку Росії. Вони в наші блокпости і вперлися. Тоді я ходив з розвідгрупами туди, отож місцевість ми знали.

У чому відмінність нас, «Азову», від інших підрозділів? У тому, що для нас будь-яка втрата – це не втрата просто солдата, з якоїсь статистики. Абсолютно кожна втрата – це насамперед втрата великої сім'ї. Тому що кожен з хлопців – це не просто солдат, це людина, яку ми всі знаємо. Це наш побратим, це наш товариш, з яким ми йдемо у бій. Ми практично всі тут один одного знаємо, всі тут знайомі, більшість ще до війни, тому в цьому плані трішки складніше... прощатися з цими хлопцями. Проте, набагато простіше йти з ними в бій. Тому практично всіх загиблих з Широкинської наступальної операції знав, когось більше, когось менше.

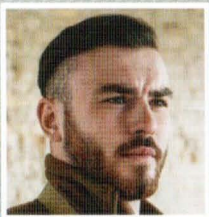
Можу сказати, що не все заплановане вдалося. Все буде тоді, коли «Азов» буде стояти на кордоні з Росією, ось тоді буде все. А поки що, звичайно, це тільки кроки до кінцевої мети. Основне на той момент завдання досягнуте. Той мінімум, який ми повинні були зробити – це відвернути увагу з Дебальцевського котла і захистити Маріуполь від обстрілів – це ми виконали. Справді, частину сил відтягнули на себе, тому що ми становили реальну загрозу для них, і частину сил їм довелося перетягнути на нас. Ми відтягнули лінію фронту від міста,

в зв'язку з чим вони просто не могли діставати туди фізично. Звичайно, є артилерія, яка все-таки могла б туди дістати, але ця артилерія може і з кордону Росії туди добивати. А та зброя, яку використовують терористи, банально не може добивати до Маріуполя. На сьогоднішній день ці позиції тримають морпіхи, як і раніше вони їх не залишили. Наступ на Маріуполь зараз практично неможливий взагалі, він не розглядається. Якщо в тому році, до Широкинської операції, постійно ходили розмови, постійно були заяви з боку тієї «народної республіки» про те, що вони збираються брати Маріуполь, то після Широкинської

операції всі розмови закінчилися. Це буде дуже складно. У цьому заслуга наступу, який спланували і реалізували командування і бійці полку «Азов». Питання, чи можна було досягти більшого? Ну, можливо, можна було б. Дуже багато може бути «якби...якби», але сьогодні сталося так, результати позитивні є, абсолютно всі.

Всі, крім останнього і передостаннього призовів, які прийшли з АТЕКу, були в Широкиному. Вони брали участь в обороні, тому що бої там йшли кожен день. Кожна зміна «Азову» брала участь в боях, а отже має неоціненний досвід бойових дій.

РОЛЛО

командир БТР-3 1-ої сотні
піхотного батальйону полку «Азов»

Я особисто тоді, 10-го лютого, будучи командиром БТР 3Е-1, дізнався про наступ тільки ввечері, коли ми мали виїжджати. А перед тим сказали терміново зібратися і поїхати в Маріупольський аеропорт, полагодити БТР. Потім приїхали на базу, нам сказали завдання, і ми вирушили на Павліполь. Після Павлополя стояли в Лебединському, а після Лебединського нас кинули на Широкине. Туди ми приїхали 14-го числа увечері, і 15-го зранку, поспавши в цих морозах, ми отримали завдання іти в наступ безпосередньо на село. Мені сказали: «Прокидайся, заводь машину, збирай екіпаж».

З нами тоді були танк, чи то БМП чи БМД морських піхотинців, і БТР, а також два взводи піхоти. Ми проходили по вулиці Радянській, здається, і так вийшло, що ми потрапили в засідку. Рухаючись по цій вулиці, я помітив незрозумілих осіб, подав запит, мені не відповіли. То наші чи ворог – було незрозуміло. Тоді дав команду своєму механіку-водію, щоб він дав назад, так би мовити, заховавшись за підбитою БМП, яка там стояла, морських піхотин-

ців, чи кого там... незрозуміло. Після цього в нас почали стріляти, понісся двіж, найцікавіше, що відбувалося, почалися обстріли, і ми, звичайно, потрапили в засідку. Порозбігалися, позаягали хто куди. Танк почав від'їжджати, залишилися ми з одним БТРом. Була команда від'їжджати назад, але я прийняв інше рішення, ми залишилися на цій вулиці і почали прикривати відхід наших бійців. Було круто, скажу чесно! Коли ти сидиш в машині, видно, як в тебе все летить, відбивається, стукає, і навіть через незрозуміле таке дійство, були такі інстинкти, що ми сиділи в коробці і навіть не ухилилися. Все вибухало, все стріляло, механік-водій досить таки чудово впорався зі своєю роботою і, їдучи назад суто з пам'яті, нічого не було зрозуміло: куди їхати, куди повертати. Відповідно, нас не підтримали танк і БМП, вони від'їхали назад, і ми залишилися, так би мовити, самі на прикритті. Після цього я дав своєму оператору-навіднику цілі, які він повинен був вражати, і він почав по них відпрацьовувати. По будинках, по мужиках, які вибігали і хотіли нас спалити з РПГ. Поступово, як вже люди заховалися, почали від'їждати тоді БТРом назад, машина почала клинити, все почало в ній ламатися. Однією кулею в підбашню потрапило з СВД, порвало всю електроніку, і машина просто вийшла з ладу. То була машина для вивозу поранених.

Тоді, саме 15-го числа, в БТРі помер Чавур із другого взводу. Саме в моєму БТР кров'ю все позаливало, не одного його, бо за всю Широкинську операцію ми багатьох там вивозили.

Купа побитої зброї, амуніція і замерзла кров. Довго ми потім її вимивали.

Ті місцеві жителі, з якими ми зіткнулися, вони з нами говорили, були досить ввічливими, доброзичливими і явно підтримували українську сторону. Не знаю, наскільки це було щиро, але це було так. Потім в будинках тих жителів ми і зайняли позиції. І, до речі, що сподобалося та запам'яталося, це те, що та людина, яка підтримувала нас, один сивочолий дід, то у нього була досить велика така, неймовірна бібліотека. Ми навіть хотіли собі забрати декілька книг, але передумали. Не знаю, яка в них зараз доля, чи згоріли, чи ще щось, але вони були там шикарні, така література, що аж було шкода її там залишати.

ГРИЗЛО

командир 2-ої чоти 1-ої сотні
піхотного батальйону полку «Азов»

15-го лютого найбільше запам'ятався штурм Широкиного. Наш підрозділ отримав завдання зачистити селище і закріпитись на його окраїнах. Прибули в Широкине пізно вночі, пам'ятаю, була дуже холодна погода. Ми розмістилися в холодному, сирому підвалі. Поспали

там кілька годин, коли прокинулись, майже не відчували кінцівок. Потім отримали завдання в штабі – висуватись о 5 ранку на штурм. Тобто зачистити селище, пройтись вулицями, закріпитися на його окраїнах. Пам'ятаю, ми по нашій вулиці мали йти в супроводі БТРа і одного танка. Коли під'їхав БТР до нашого тимчасового розташування, хлопці і я просто поприлипали до задньої його частини, звідки йшло тепле повітря, оці вихлопи, щоб хоч якось зігрітись, зігріти руки.

Фактично ми їхали вже на штурм, пам'ятаю, що був дикий холод. Потім, коли ми вже в'їхали в саме селище, спішилися з техніки, всі підрозділи розійшлися по своїх вулицях. Ми пройшли метрів 100, можливо трохи більше, дійшли до спаленої БМП, яка стояла посеред вулиці, і по нам відкрили вогонь. Наш танк з незрозумілих причин розвернувся і поїхав назад. По нам вели щільний вогонь, практично одразу поранило багатьох бійців. Також двоє бійців майже одразу загинули там на місці. Тому ми забирали вже цих загиблих бійців. Не було часу, потрібно було або закріпитися, або відійти трохи назад, перегрупуватися. Ми просто на собі перевірили ворожі позиції і озброєння, яке в них було. Тому ми відступили трохи назад, закріпилися знову на вході. Потім вже дізналися, що у нас є загиблі, багато поранених. На підвір'ї був поранений осколками боєць мого взводу, 1-го відділення, з позивним Чавур, від цих поранень він загинув. Настільки щільний був цей вогонь. Дуже гарний хлопець з міста Фастів, я його дуже добре знав. В нього

залишився маленький син, приблизно 6-ти чи 5-ти років, дружина.

Був один момент, коли стояли на подвір'ї я, Козак з другої сотні, який теж загинув, і ще один хлопець з другої сотні. І вийшло, що граната розірвалася просто в ногах у нас трьох, і всю масу осколків прийняв на себе Козак. Тому що, пам'ятаю, після цього вибуху була легка контузія, я просто одразу забіг в гараж і подивився на себе з ніг до голови, чи зі мною все в порядку. Ну а потім побачив, що біля гаража лежить Козак. Ми його зтягнули трохи до себе, щоб прикрити від вогню, потім взяли на плечі, почали нести до БТРа. Там я побачив, що біля нього лежить Чавур, вже весь залитий кров'ю. Як потім ми вже дізнались, Чавур і Козак загинули від втрати крові через отримані поранення.

КОРСУН

бовець-парамедик 1-ої сотні
піхотного батальйону полку «Азов»

З 14-го на 15-те лютого ми поїхали до Широкиного на «Маяк» і там пробули всю ніч. Вранці, десь о шостій, почалась операція по зачистці села Широкине. Був підрозділ морської

піхоти, там були приставлені БМП, танк, і з їхньою допомогою ми почали входити в саме селище. Наше відділення йшло за БМП, тобто в центрі всієї колони. Я тоді був парамедиком у взводі. Йшли ми по вулиці Радянській в центр села.

Дійшли до моста. Тоді був туман, і нас почали обстрілювати. Ворог відкрив шквальний вогонь по нам зі стрілецької зброї, з АГС та підствольників. Противника тоді взагалі практично не було видно, тобто ми знали, що він стріляє десь з 12-ти годин, але не знали точно де. І тоді якраз куля відрикошетила і потрапила мені в передпліччя. Я на місті перебинтувався за БМП. Потім нашій групі сказали відступити трохи назад, закріпитися, тому що перед нами ще була група, яка йшла за БТРом, командиром якого тоді був Ролло. Частина з нас відійшла, щоб вони могли закріпитися на наших позиціях.

Коли пересувались назад до позицій, нас обстріляли чи то з АГС, чи з підствольних гранатометів, і осколок потрапив мені в праве стегно. Тоді я відчув тупий удар в ногу. Я не зрозумів одразу. Я був в амуніції, і не дуже зручно було обдивлятися. Бачу, що дірка, і більше нічого не можу розгледіти. Наклав собі джгут і відійшов десь до краю села.

Там пробув близько півгодини, потім прийшов парамедик з третьої сотні. Подивився, сказав, що осколок не зачепив артерію. Мене евакуювали до «Маяка», де медики допомогли мені ще перебинтувати рану. І потім мене із вже загиблим тоді Сіфом евакуювали на

блокпост. Він помер в самому Широкиному. Йшов за БТРом Ролло, і тоді їх обстріляли, осколок потрапив йому під бронік. У нашому взводі він був, але я, на жаль, не встиг з ним потоваришувати. Він тоді був новеньким. Мені зробили операцію у Києві. Згодом, у квітні я вже повернувся в ряди «Азову».

СЛІП

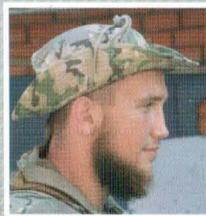
бовець 1-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

Суть Широкинської операції мала в собі кілька цілей. Перша – здійснити наступ, який українська армія не здійснювала з літа 2014 року. Тобто після подій під Іловайськом ми тільки відступали, відступали, захищали, оборонялися. Дух у всіх впав. Так як в той час взагалі наступів не було. Ми здійснили перший наступ після всіх тих подій. Операція йшла за трьома напрямками: Павлопіль-Комінтернове-Широкине. У перший день ми зайняли Павлопіль, збиралися далі йти в сторону Октября, але не пішли, оскільки це був відволікаючий маневр, щоб певні сили відтянути, а ударна група вдарилася по Широкиному, що і відбулося.

Потім ми заняли Лебединське, звідти робили розвід-вилазки. І десь 15-го лютого моя група вже прибула до Широкиного. Ми довго не спали. Тоді почались жорсткі бої, і десь о четвертій ранку нам сказали іти в наступ, закріплюватися. Ми пішли в атаку, але, на жаль, потрапили у засідку. Ми мали закріпитися для того, щоб встановити ПТУри і зустрічати ворожі танки. Проте, то був район в Широкиному, де всі попадали у засідку. Нам просто не встигли повідомити. І ми так само попали у ту саму засідку. Нас почали обстрілювати з усіх сторін з автоматів, кулеметів і АГСів. Тоді, на жаль, помер Сіф із Полтави, який пішов у свій перший бій. Я взяв на себе сміливість забрати його тоді і, на жаль, він помер, проте, помер смертю хоробрих і зараз, напевно, десь у Вальгаллі.

Нас зірвали вночі з 9-го на 10-те лютого і сказали: «Все, їдемо». Тобто я думаю, що вище керівництво готувалося, ходили якісь чутки, але про це ніхто не знав... Це і правильно! «Азов» застав ворога зненацька! Він не був готовий, перші дні ми реально просунулися вперед. Ворог не знав, що робити, вони бігали, як щури. Потім, напевно, той контингент, який ми відтягнули з Дебальцевого – і давав нам протягом всієї операції жорсткий опір, адже у них на нашому напрямку стало трохи більше людей і ресурсів. Проте, у них так нічого й не вийшло, ми успішно провели Широкинську наступальну операцію. Закріпилися у Широкиному, і досі території, звільнені «Азовом», знаходяться під контролем України.

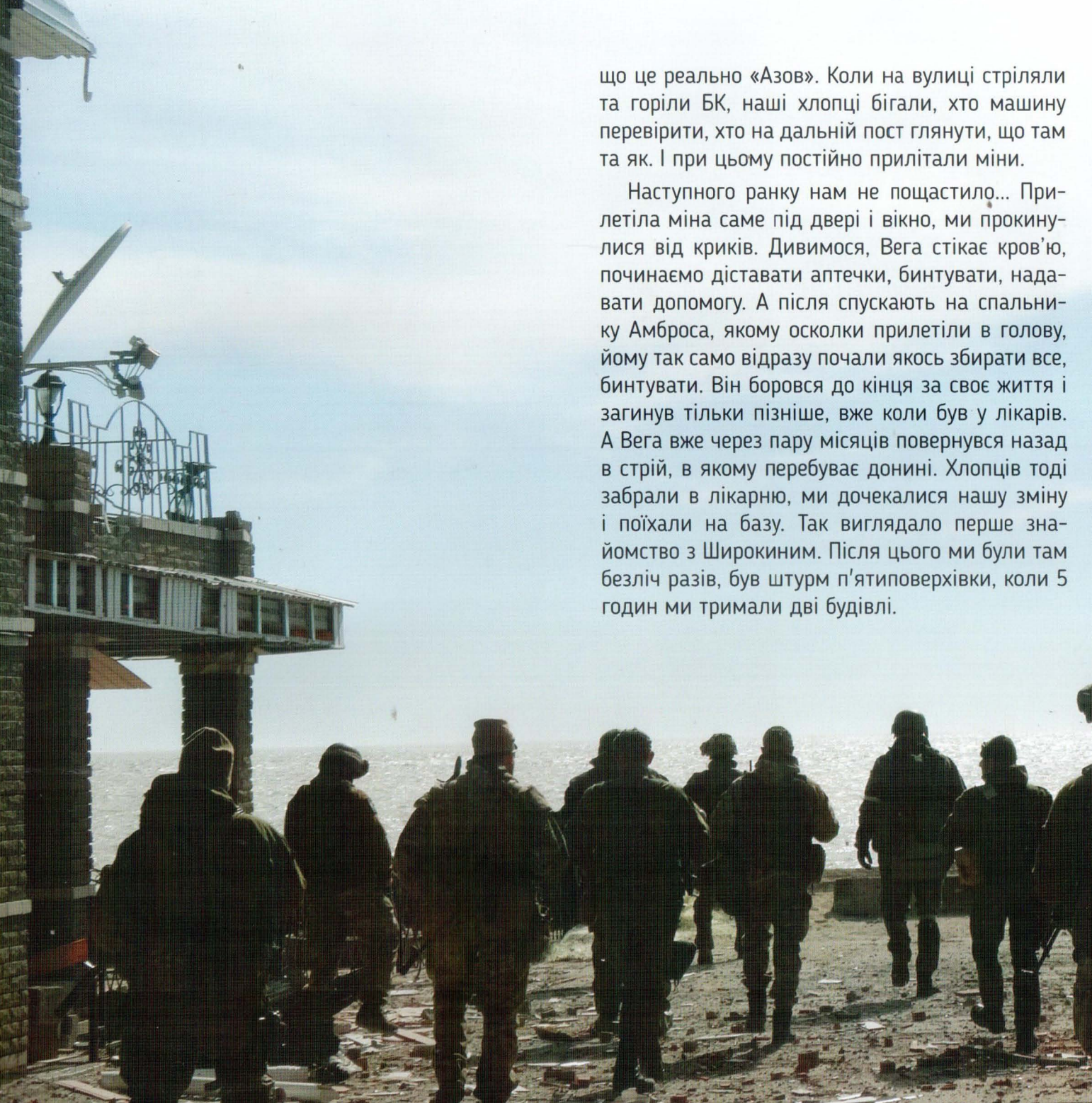

ЧІЛІ

боєць 1-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

Ми з побратимом Гімлі були на навчаннях з БТР-4 у Харкові. Щойно почалася наступальна операція в Широкиному, ми побачили в інтернеті, почали дзвонити хлопцям, вони були поза зоною, і нам стало ясно, що всі беруть участь у двіжжі, і його ніяк не можна пропускати. Ми відразу пішли до командира, говорити, що ми їдемо на війну, тому нам потрібні наші документи. Нам сказали, що потрібно довчитися, на що вони отримали відповідь, що ми їдемо або з документами, або без.

Приїжджаємо ми на «Спартані» і Кразі, забігаємо в «Маяк», спускаємося в підвал. Склад групи у нас малорослий, більша частина по 1,70 м приблизно. Сіли, запитуємо у хлопців із іншого підрозділу, що та як, у них паніка, обстрілюють, плюс в один момент прилетіла міна, потрапила в їхній Краз з БК. На вулиці постійно феєрверк. Вони сидять і кажуть нам: «Ви, голівне, не переживайте, скоро приїде «Азов», і все буде нормально». Ми їм передали привіт, що, мовляв, «Азов» – це ми. У них було достатньо сильне здивування. Але потім вони зрозуміли,

A black and white photograph showing a group of soldiers in silhouette, walking away from a stone building towards the sea. The soldiers are wearing heavy gear and carrying rifles. The building on the left has a balcony with a decorative railing and a satellite dish. The sea is visible in the background under a clear sky.

що це реально «Азов». Коли на вулиці стріляли та горіли БК, наші хлопці бігали, хто машину перевірити, хто на дальній пост глянути, що там та як. І при цьому постійно прилітали міни.

Наступного ранку нам не пощастило... Прилетіла міна саме під двері і вікно, ми прокинулися від криків. Дивимося, Вега стікає кров'ю, починаємо діставати аптечки, бинтувати, надавати допомогу. А після спускають на спальнику Амброса, якому осколки прилетіли в голову, йому так само відразу почали якось збирати все, бинтувати. Він боровся до кінця за своє життя і загинув тільки пізніше, вже коли був у лікарів. А Вега вже через пару місяців повернувся назад в стрій, в якому перебуває донині. Хлопців тоді забрали в лікарню, ми дочекалися нашу зміну і поїхали на базу. Так виглядало перше знайомство з Широкиним. Після цього ми були там безліч разів, був штурм п'ятиповерхівки, коли 5 годин ми тримали дві будівлі.

БРАЗЕРС

борець 1-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

З чого почалася Широкинська операція? У цей час був Дебальцевський котел, і ми вдарили по лінії Павлопіль–Лебединське–Комінтернове–Широкине, щоб відвести війська від Дебальцевого. Щоб котел не замкнувся. Наш командир Андрій Білецький вирішив зробити ось так, щоб не загинуло багато людей.

Я особисто був у першій роті, ми заходили спочатку до Павлополя. Зробили там зачистку, наткнулися на контакт за 70 метрів. Після того, як він закінчився, ми знайшли нічліг, зупинилися і побачили, що до нас хтось жив у цьому будинку. Знайшли снайперські приціли, конспекти снайпера, знайшли російські сигарети, російський сухпайок. Стало зрозуміло, що там жили кілька снайперів, які втекли якраз до того, як ми зайшли до Павлополя. Там ми провели ніч, а після висунулися на Лебединське, де ми змінили нашу третю роту і відразу заступили на пости.

Вирішили зупинитися біля будівлі театру. Пам'ятаю, там було дуже багато костюмів

різних, ще було холодно. Нам привезли буржуйки, зігрівалися як могли. Наступного ранку до нас прилетів снаряд від САУ. Пізніше, виїхали на зміну нашій другій роті, ми її змінили на «Маяку». Провели там ніч, прокинулися у підвалі від моторошного холоду, тому що було мінус 20. На ранок ми пішли на висотки Широкиного, і пізніше вже оголосили перемир'я, яке нас не дуже втішило.

КИРТ

командир 2-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

Готувалися до наступу дуже довго, тому що напрямок на Широкине – моя ділянка фронту. Після перемир'я ми постійно повзали там, наші групи заходили в саме Широкине, доходили до сепаратистських позицій, тоді навіть танк хотіли їм підірвати, бо підійшли впритул до нього. Потім вже після обстрілу «Східного» нам поставили завдання працювати в цьому напрямку. Тоді Андрій Білецький дав задачу штабу розробляти операцію, тобто ми, командири, знали, в якому напрямку буде робота. Звісно, це було не для загального відома, задіялися розвідгрупи, бійці трималися в бойовій

готовності. Ще не до кінця було відомо, як усе має бути, але розуміли, що важко самим буде вести бойову операцію. До Широкиного ніхто не підозрював, як це бути в бою повноцінно. Мені зіграло на руку те, що я не був при штурмі Маріуполя, тоді займався з хлопцями на Козацькому, і не був у Мар'їнці. У мене не було досвіду такої швидкоплинної війни, таких зачисток, тому я чекав зовсім іншого, не міг повністю усвідомити, як воно буде. Зізнаюся, до Широкиного було інше поняття про війну, після Широкиного, в принципі, картина злилася воедино, пазли всі зібралися. Широкине було другорядним, основний напрямок був через Павлопіль. Нам обіцяли дуже хорошу підтримку допоміжних сил: МВС, підрозділи Нацгвардії, у яких тоді бронетехніки було в два рази більше, ніж у нас. Я наївно сподівався, що тоді вони

підтримають нашу операцію, але, вже будучи в штабі, коли мене Андрій Білецький залишив з людиною з Нацгвардії, з командирами груп, яким я проводив інструктаж, вже тоді зрозумів, що щось не те... Коли мені один офіцер сказав: «Ви що? Якщо ми зайдемо сюди, вони ж вдарять по нам!», – я зрозумів, що наші офіцери і генерали морально не готові воювати, не готові взяти на себе відповідальність за рішучі дії. У них у руках зброя, бронетехніка – сила, яку вони не готові використовувати. Вони не готові вдарити, немає духу, у них якийсь страх.

З самого початку, яким би хорошим план не був, все, як завжди, піде шкереберть. У нас була невелика часова затримка, до мене приставили хлопців зі «Східного Корпусу». Позиції ми знали, пропрацювали їх на картах, але трохи відставали в часі. Я дуже переживав через це,

думав, що можемо потрапити під сильний опір. 10-го лютого, під час початку операції, опору не було. Пізніше я вибрав спостережний пункт, з якого видно все Широкине. У майбутньому його назвуть «Маяк». Там я відразу поставив «очі» – оптичні пристосування, ще старі, радянські. Були старі позиції, старі бліндажі, які «Азов» накопав, ми їх і зайняли. Направив основні групи по вулицях, і пізніше, коли доповіли, що село вже повністю нами контролюється, Шахта дав мені запит здійснити спробу штурму передових позицій. Вони акуратно висунулися і зайняли перший блокпост. З цього і почалося наше бойове зіткнення. Сепаратисти були не готові, тікали, відстрілювалися. Тоді ми почали тиснути другий блокпост. Нацгвардія на той момент вже поїхала давно. 10-го лютого, на самому початку операції, в мене тоді був наказ чи то від командувача сектору, чи то від його заступника, – відступати. Директив зі штабу у мене тоді ніяких не було, відступати, звісно, не хотілося. Я їм сказав: «Азов» не відступає!». Більше на зв'язок з ними не виходив і продовжив операцію, оскільки у мене задача була зовсім інша. Я знав, що від моєї роботи залежить успіх операції на півночі Донбасу, якщо ми зараз відступимо, то наш відволікаючий маневр не вдасться, і вони потраплять в засідку, і там (Дебальцевський напрямок) більше сил буде. Я продовжував роботу, а мені обіцяли хіба що артпідтримку. Сказали, що потрібно відтягнути сили, і вони засиплять блокпост «Градом», артилерією. Це дійсно було нам на руку, і я відвів війська, оскільки знав похибки

нашої артилерії не з чуток. Ми відійшли на старі позиції, артилерія так і не вдарила ані через 10, ані через 20, ані через 30 хвилин. Сепаратисти пішли в контратаку, пробували підвести бронетехніку та піхоту. Першу атаку ми відбили дуже добре, крові їм попили тоді. Пізніше, до ночі, з'явився у нас нарешті перший танк, який, як і вся наша техніка, був зовсім не готовий до цієї війни.

11-го лютого під час наступної спроби штурму цей танк відстріляв половину свого боеккомплекту і у нього заклінила гармата. Ми не змогли придушити вогневі точки, тому я не дав наказ штурму самого блокпоста, це принесло би багато жертв. Я вже зрозумів, що на півночі операції всі провалилися, і я повинен був битися.

Зранку почав операцію і в обід я вже мав бути на базі. Але сказали залишатися і продовжувати спроби штурму. Далі ми працювали, провели ще дві контратаки та відбили три протягом 10-го, 11-го і початку 12-го лютого. Багато піхоти було, яка мало не психологічні атаки влаштовувала, коли вони в повний зріст йшли, як зомбі. Це говорить теж про їхній непрофесіоналізм. Тоді хлопці відчували смак крові, що у них в руках зброя, і вона вбиває. Тобто, все, що вони вчили, тоді і застосували. Хай це не величезний багаж знань, але була рішучість у всіх! Ніхто не здригнувся, і жодна атака ворога не стала успіхом тоді, навпаки ворог зазнав величезних втрат (і з перехоплень, і з інтернету стало відомо, що госпіталь Новоазовська переповнений).

Дуже добре в ті дні працювала ЗУшка – «Азовочка». Вона стала нашою основною, легендарною зброєю. Цей КАМАЗ був з нами ще з Іловайська, він тоді віз особовий склад, а пізніше ми вже переробили його під взаємодію з ЗУшкою. Якби у нас була бронетехніка, додатково кинули б нам роту в допомогу, якусь ще там техніку, три БТРи – то ми б взяли цей блокпост, пройшли б наскрізь, щоб увірватися в Безіменне. Найцікавіше, що військам дали наказ прикривати нас, але, ні в якому разі, не брати участі в операції. 79 бригада відправляла до нас 4 або 5 БТРів, але вони крутилися позаду наших позицій. Постійно я чув донесення: до нас їде 5 БТРів. Тішився, думав нарешті: зараз прорив би зробити, але вони розверталися і їхали. І навіть, коли у нас був найважчий день, після їхнього прориву, ми могли зробити успішну контратаку, я переконував морпіхів нам допомогти. У них теж не було рішучості, говорили: «Ми там загинемо». Я думаю, що ми в основному гинемо, коли стоїмо і кудись відступаємо. Жертви можуть бути ціною за перемогу, а не ціною за поразку. Потрібно бути готовими втратити людей, але перемогти. А у них трохи інша тактика, виходить.

Моя операція з півдня затягнулася до трьох діб, і ось 13-го числа у мене був час трохи перепочити. Я прибув до штабу і отримав завдання штурмувати далі. Тоді повідомили, що противники кинули останні резерви, а це вже професійні групи. У них там залишився один танк, і мені обіцяли на світанку 14-го лютого 5

танків. Ми повинні були зробити вирішальний удар аж до Безіменного. Тому я відвів частину своїх людей з позицій, їх ротували, замінили азовці з РДЧ.

13-го числа нас повинен був поміняти «Донбас», вони надіслали перший взвод. Оті хлопці хороші були... Не відступали до останнього. І ось 14-го числа пішов цей прорив, сепаратисти вдарили всім своїм резервом. І у нас до ладу нічого тоді не було на позиціях, щоб стримати цю атаку. Але, тим не менш, нам вдалося. З трьох танків – два вивели з ладу повністю. Один на шматки розлетівся, один був підбитий. З двох БМП – одна повністю згоріла, іншу теж підбили. Десь ще БТР лавив, але він не ризикнув увійти засвітло після цього. Тобто ми тоді знищили практично всю їхню техніку. Пізніше сепаратисти в районі школи почали контратаку.

Зараз я все згадую безладно. Я зрозумів, що там починається катастрофа, і прилетів туди. Найперше я зайшов на спостережний пункт і своїми очима подивився на сили, які йдуть. Тоді я побачив багато бронетехніки з прапорами «Новоросії». Вони були дуже близько. Зрозумів, що це вже не жарти. Було важко, був хаос, паніка, багато хто думав, що потрібно відступати, відходити. Було дуже важко: не було зв'язку, а його потрібно було підтримувати, щоб якимось стримати цю хвилю. До прибуття танків ми абияк стримали атаку, танки прийшли, а з ними також немає зв'язку. Тоді у нас були, скажімо, живі транслятори. Це були

наші хлопці, азовці. Вони з раціями в руках стояли біля танка і передавали командирю мої накази.

Включив я тоді рок-н-рол, група The Trashmen – «Surfin Bird», як у фільмі «Суцільнометалева оболонка». Наші танки почали працювати, і я зрозумів: «Все, зараз ми їх стримаємо!» Завдяки цим рішучим діям хлопцям вдалося стримати наступ. Єдине, що танк, який був знизу і повинен був нам з міста допомагати, з дуже боягузливим екіпажем виявився. Нагорі у нас були хороші хлопці, мужні. А внизу був дуже «особливий» екіпаж, який просто розстріляв весь свій БК даремно, щоб скоріше втекти. Ще й наших ледь не зачепили.

14-го лютого мені було важко, тому що не було моїх хлопців, не було другої сотні. Я їх відвів для контратаки. Залишилася половина першого взводу та відділення третього (екіпаж «Спартану»), а також підрозділи МВС: їхні відділення «Берда», «Східний Корпус», наші були з РДЧ та групи Білецького, був «Донбас».

Як було мені тоді командувати всіма цими підрозділами? Виявилось, воно все не так складно і страшно. От після того як Морган спалив перший танк, я зрозумів, що нічого критичного немає. Найголовніше – це було тоді утримувати всю картину бою, розуміти, хто де. Тому що доповіді були безладні, у нас культура радіообміну була, але на початковому

рівні, коли з усіх боків були атаки, прориви, то в ефірі творився просто хаос, плутанина. Було важко швидко діяти. Адреналін мені допомагав швидше думати. Поки немає ніяких вибухів, якось все загальмовано було, а ось вибухи є – мені і думається, і пишеться, я своє творче натхнення черпаю в цьому. У критичній ситуації мені простіше міркувати. І ось всіма зусиллями ми відбилися. Тоді до вечора 14-го я вже зітхнув, перший раз присів, заварив собі мате, латиноамериканський, він мене рятував тоді, дозволяв лишатися бадьорим.

15-го лютого була спроба штурму. Тоді нам повідомили, що нас змінює «Донбас». Ми відправили групу їм на допомогу. Був сильний туман, вони збільшили швидкість, загубили наші групи. Частина їх слідувала нашим інструкціям, вони зайшли прямо на «Маяк», а частина прорвалася вперед, де їх почали крошити. Я відправив групи туди, щоб їх витягти. Наші хлопці – молодці, пам'ятаю Метро з першої сотні, Віга з третьої, наш Боб з другої, Сармат. Я зрозумів, що «Донбас» прибув у дуже поганих умовах, адже їхній командир відразу потрапив у засідку. Його люди не знали позицій, не знали місцевості. Я тоді відпустив практично всіх, зі мною залишилася невелика група хлопців: мій зв'язківець Скрипач, Танцор та ще декілька хлопців. Тобто ми всю ніч ще допомагали «Донбасу».

ФРЕД

командир 4-ої чоти 2-ої сотні
піхотного батальйону полку «Азов»

Ми 10-го числа повинні були зніматися з навчань, і вранці прочитали в інтернеті про те, що «Азов» пішов у наступ у напрямку Широкиного. Швиденько знялися з цих навчань. Увечері я вже був у Маріуполі. Я ніч відходив, потім підготував речі, тому точно знав, що вранці мушу поїхати до хлопців. Це було 11-го лютого вранці. Я вийшов на ранкову каву. Перекурив і бачу, під'їжджає наша знаменита машинка – ЗУшка «Азовочка». На той час з моїм командиром, чотовим Ченею, вони саме приїхали поповнити БК.

Приїхав в Широкине і залишився в розрахунку ЗУшки, ніде не змішувався, по суті. Тобто залишався одним із членів екіпажу. Запам'ятався виїзд на сепарський блокпост, його атака. Це 12-те чи 13-те лютого. Навіть не пам'ятаю... Машинка наша особливо не маленька, і ось вона по вуличках під час обстрілів «петляє», от це запам'ятовується. 14-го лютого був досить таки активний день ближче

до завершення. Ми виїжджали кудись, двіжували, змінювали позиції. В черговий раз ми приїхали назад до Маріуполя, щоб перезарядитися. Перезарядили, поповнили БК, і от саме під'їжджали до Широкиного, зупинилися за кілька кілометрів, аби почути команду, куди нам висуватися. І в цей момент до нас прилетів «подарунок» – 23-кілограмовий танковий снаряд, який буквально в декількох метрах від машини розірвало. Як наслідок, практично 98% екіпажу контужені, машина виведена з ладу, колеса попробували, ми ледве розвернулися. Я у той момент сидів і, волею-неволею, почав рахувати час між перезарядкою у танка, плюс там якийсь час польоту. Я сидів і чекав другий приліт, а його все не було і не було. Від цього ставало ще страшніше, не по собі.

Ми повернулися раніше ніж основна група. Ми просили, щоб нас відправили назад. Переконували, що з нами все добре, контузій немає, але по приїзді на базу було вже зрозуміло, що контузило наш увесь екіпаж. Були запаморочення, слабкість.

Чемпіон. Брат. Ернест. Козак... З Чемпіоном, волею-неволею, під час служби спілкувалися постійно. Пам'ятаю, що коли точно стало відомо, що в «Спартан» Чемпіона потрапив танковий снаряд, я до останнього не вірив, що його немає. Ходячи по казармі, я кілька разів, здається, бачив його, або мені просто хотілося побачити його ще бодай кілька хвилин живим...

СКРИПАЧ

зв'язківець 2-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

Весь період з початку, з моменту заходу і до того як вже наші вийшли, ми ще добу залишалися в Широкиному. Нас 9 чоловік було, залишилися з «Донбасом». Ми повинні були все показати на позиціях. Бачили, що в бійців починалася паніка. Вони заїхали в той час, коли ми вже мали виходити і в нас був бій. Там хлопці залишилися на території, яку вже захоплювали сепаратисти. Ми відбивали, давали можливість їм повернути назад, а тут якраз «Донбас» влетів в сам епіцентр бою. Це було 15-го лютого... Одрозу вони втратили одну машину. Було три 200, було і два 300. Тобто вони не зрозуміли ще, що тут відбувається, і вже втратили своїх людей. У них була паніка. В ту ніч вони ще двох своїх втратили двохсотими.

У нас, якщо брати нашу девятку, ми стояли майже тиждень. 17-го ми повернулись на базу. Операція була з одного боку організована, а з іншого боку спонтанна. Чому? Тому що так треба було діяти. Коли ми зайшли в

Широкине 10-го числа, то по плану ми мали бути йти першою лінією, за нами йшли частини МВС: «Сокіл», «Берда» і третій «Скіф». Вони повинні були зачищати село, але... Перший же контакт їх налякав. Частина наших людей займалась зачисткою, а побачивши, що сепари відступають, ми почали наступ далі до Саханки. Це було 10-го числа ми дійшли до саханського блокпосту, але нам наші Збройні сили не дали артилерійської підтримки. Тобто, навпаки, був наказ від заступника командуючого сектора «відступати». Наш командир тоді прийняв інше рішення, – «не будемо виконувати цей наказ, ми підемо далі». Ми пішли далі. І саме тоді нам не вдалось взяти цей блокпост. Тоді нам просто необхідна була артилерійська підтримка. Тоді до Саханки на допомогу сепаратистам висунулись ще люди. Це було 10-го. Наступного дня ми закріпились у Широкиному, на другий день була друга спроба взяти цей блокпост. Але «елемент несподіванки» вже зник. Ми не змогли застати зненацька. Вони вже були готові до нашого наступу.

Десь числа 12-го вони почали використовувати проти нас «Гради». Проти нас працювали РСЗО, працювали танки, працювала артилерія. Вони вже почали контрнаступ. У нас було все дуже відпрацьовано в окремих підрозділах між собою. Мали зв'язок з командним пунктом, який знаходився на «Маяку». Тоді ми дуже багато противників убили, дуже багато було двохсотих, трьохсотих. Але вони кинули ще резерв,

і нам довелось відступити до «Маяка». Проте, ми закріпились на тих висотах, які тримаємо до сьогоднішнього дня. Тобто на наших позиціях зараз стоять морпіхи. Але, думаю, на допомогу їм скоро повернуться і «Азов».

ЧЕНЯ

командир розрахунку ЗУ-23 2-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

Увійшли в Широкине на першу вулицю, там у нас перегрупування було, і ми на нашій ЗУшці, на Азовочці, штурмували їхні блокпости. Тобто перший блокпост ми взяли за 40 хвилин. А другий блокпост ми «довбали» 4 дні.

Запам'яталося? Ну з Широкиного запам'ятались перелякані люди. Перелякані, голодні люди, підірвані магазини. Йшли обстріли, а вони з 8 ранку чекали на хліб. Місцеві жителі, їх багато було.

Перші загиблі – це було вже потім. Усвідомлення всього було вже тут. Там в гарячці ніхто не розумів, що загинув Брат, Чемпіон... Це вже тут все з часом було відчутно. Це найкращі люди, яких я знав взагалі. Це футбольні фанати, які пішли за першим покликом. Це відмінні люди. Для мене їх втрата дуже значима.

Я брав участь в операції повністю з 10-го до 14-го лютого, поки мене танк не підбив під час контратаки. Саму контратаку ми тримали два дні, а 14-го, вже коли танки зайшли в Широкине, коли сепаратисти вже були там, по нам танк вистрілив. Снаряд впав поруч, нам розірвало колеса на машині. Тоді, в принципі, я перший раз і злякався. Ну, а так... Були й перехоплення радіофіру, і всі вони знали, де ми стояли. У них там все було налагоджено краще ніж у нас.

Всі азовці показали себе з кращого боку. Ніхто не злякався. Всі виконували свій обов'язок до кінця. Ну а хлопці, ті, що загинули... Акелу і Кутуза хочу згадати. Акелу я знав дуже добре, він вів нормально розвідку, все чітко. 13-го лютого я його востаннє бачив. Заїхав до нас на позицію, де ми стояли з ЗУшкою, підвіз патронів. Тоді ми з ним перекинулися кількома словами. Як виявилось – востаннє.

БОВК

бовець 2-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

В переддень Широкинської операції я та ще двоє бійців були відправлені на нічне чергування с тепловізором на околиці села Широкиного

для спостереження за трасою Новоазовськ-Маріуполь. Задачею було відслідковувати пересування будь-якої техніки чи транспортних засобів та доповідати командуванню. Ми повинні були знаходитись на пункті спостереження, доки не прийдуть наші бійці, щоб нас забрати. На той момент я ще не знав про те, що з ранку планується наступ, оскільки ця інформація була секретною. Проте, певні здогадки були, бо напередодні нас попросили здати мобільні телефони та засоби зв'язку.

Пункт спостереження знаходився на даху промислової будівлі в металевій прибудові з вентиляційними шахтами без вікон. Він продувався з усіх сторін і зігрітись там було неможливо. Вогонь запалювати було не можна, оскільки це викрило би нашу позицію. У нас із собою були спальникі, але зігрітись не вдавалось, і ми мерзли всю ніч. Не дивлячись на це, завдання ми виконали. Зранку за нами зайшла група біців і сповістила нас, що ми наступаємо в бік Новоазовська. Ми приєднались до цієї групи та пішли в наступ. «Азов» рухався паралельними групами. Ми примкнули до групи, яка пересувалась по узбережжю Азовського моря. Разом з нами був підрозділ «Східний Корпус». Східняки проявили в бою хорошу тактику та злагодженність. Інтенсивні та регулярні навчання дали про себе знати.

За час наступальної операції було декілька моментів, які мені найбільше запам'ятались. Наприклад, те, як мене тоді супроводжувала

вдача: коли сепаратисти спробували піти у контрнаступ та почали використовувати ствольну артилерію, було декілька випадків, коли в хати потряпляли ворожі снаряди і вони розвалювались, як карткові будинки, одразу після того, як я з них виходив. Таке було три рази за один день. Коли знаходишся на волосок від смерті, відчуття неоднозначні. Суміш ейфорії та страху. Взагалі війна – це сукупність удач та нещасних випадків. Хороша тренованість грає лише половину ролі у виживанні, інша половина – це особиста вдача людини.

Ще мені добре запам'яталась одна ситуація, коли ми знаходились на передовій позиції під час спроби контрнаступу, у нас були з собою важкі кулемет «ДШК» та гранатомет «АГС», а наш транспортний засіб погруз у багнюці. Настав момент, коли нас оточили з трьох боків, а нічого, окрім стрілецької зброї у нас не працювало і покинути позицію ми не могли, не залишивши тяжке озброєння противнику. Нам довелось відстрілюватись, будучи оточеними, та надіятись лише на удачу і один на одного. Тоді нас евакуювали побратими на БТРі і все закінчилось добре.

Широкинська операція була набагато краще спланованою та реалізованою, а бійці проявили кращу злагодженність завдяки хорошій підготовці. Також потрібно завдячити нашому командирі Другої сотні Кірту, який днями та ночами керував наступом і проявив себе дуже професійно.

ТАНЦОР

боєць 2-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

Мені було легше оцінити ситуацію, тому що я безпосередньо перебував на «Маяку», і на той час був заступником Кірта. Я був на даху, бігав по позиціях, коректував вогонь. Пам'ятаю, приїхав мужик, чи то з НГУ, по-моєму, з позивним Хохол. Ось ми корегували з ним артилерію, 14 гаубиць – це було дуже потужно, один з яскравих моментів, який запам'ятався.

Найкрутіший момент я спостерігав у бінокль, коли підбитий танк плавився у мене на очах. Це було схоже на виверження вулкана, коли магма ллється. Друге попадання – він розлітається на маленькі шматочки, дуло пролітає на 30 метрів вгору, крутиться, вибухає, розлітається і просто від танка нічого не залишається.

Коли танки 14-го виїхали, я був на позиції замість Кірта. Ось що робити, якщо виїхали три танки? У тебе є взвод «безбашенних» пацанів-націоналістів, є РПГ-7, а проти танка взагалі нічого немає. Перша думка відразу – відступати. А куди? Пацани взяли РПГ і погнали.

Пам'ятаю момент, коли на вулицю Радянську виїхала БМП. Мало дар мови не втратив.

Я з Виноделом (позивний такий у бійця) СПГ перший раз в житті побачили тоді. Розпаковуємо «кабачки», стріляємо в цю БМП. Потрапляємо в трек, а потім Морган з ПТУРа добив цю БМП.

А от коли нас міняв «Донбас», це в самому кінці вже 15-го лютого, хлопці заїхали не туди. На позиції, де були сили «Азову», було два заїзди, це по трасі Маріуполь-Новоазовськ. Коротше, пацани з «Донбасу» неправильно повернули, заїхали прямо до сепаратистів. У них, звичайно, був шок. Вони тільки заїхали, і тут же двохсотий. А потім у них були ще кілька трьохсотих на позиціях в бліндажах.

Тобто з одного боку банальні, але з іншого – найважливіші для нас історії, типу ти замерзаєш, а хтось приносить тобі теплий чай, ти п'єш – і ось тобі яскравий момент. Для звичайного цивільного може здатися, мовляв, ну що тут такого? А нічого подібного! Тому що ти мізки не можеш в купу зібрати, холодно нереально, вітер дме, ми ж біля моря. Ти повинен спостерігати в тепловізор, а він ще й світло неприємне видає, по тобі прицільно ведеться вогонь.

Андрій Білецький з початку операції брав участь як голова штабу координаційного центру Широкинського протистояння. Був наказ про те, що потрібно зробити маневр у південному напрямку Сектора «М». І Андрій Білецький, Черкас, весь штаб центральний безпосередньо займалися координацією всієї операції, логістикою, ротацією. І безпосередньо Андрій, один з небагатьох командирів, який під час бойової операції перебував на передку, у штабі, в Широкиному, на «Маяку», він приїжджав туди, на бойові позиції.

Це дуже потужно! Покажіть командирів, які робили так само? Андрій – чоловік, який своїми очима досліджував всі позиції, який безпосередньо брав участь у розробці всіх цих планів, фортифікацій і так далі. Людина, яка своїми руками, своїми словами брала активну участь у всіх напрямках, не тільки в штабі, а й на передовій. Це дуже важливо, це те, що відрізняє його від інших командирів. Його воля до перемоги, його бажання розібратися у всіх цих проблемах. Він же не професійний військовий, але у нього бажання вище ніж у офіцерів-професіоналів. Він вольова людина. У нього багато чому можна навчитися та дізнатися.

СОНЦЕДАР

боець 2-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов», водій ЗУшки «Азовочки»

Заходять до нас напередодні наступальної операції, кажуть: «Хлопці, їдемо заправляти машину». Зима, похолодало, а що і для чого – ніхто не говорить. Їдемо, заправляємо машини, і тоді я запитав у вже покійного Чемпіона: «А ти думаєш у мороз вони будуть наступати?», а він: «Тссс... тільки нікому... просто готуємося...», – тоді я вже зрозумів.

Завдання отримали вже, коли посідали по машинах. Нас кинули на підтримку першого штурмового взводу командира Шахти. Нам розповідали, що до нас приїдуть танки ЗСУ. Ми могли б, якщо була б підтримка, притиснули їх до самого Новоазовська. Попереду нас їхало десять маленьких бусів. Хто вони – не називатимемо.

БТР якийсь був зі спущеними скатами, не знаю чий. А потім, як почалась стрілянина, вони поїхали. У перший день, коли почалась стрілянина, то всі поїхали, а залишилась тільки наша рота. Нашим завданням було зробити побільше шуму. Штурмовий перший взвод прийшов, закріпився трохи, потім відійшов, потім знову.

Чемпіона бачив востаннє, коли на трасу виїхали. Ченя відкрив вогонь, а там стояв наш «Спартан». Я зі «Спартаном» зрівнявся... Ченя поки прицілиться, він низенький такий, поки стрельнув короткою чергою, потім знову в приціл подивився. Стояли дві машини. Потім дивлюся: він дав заднього ходу метрів на 50 і показав, що не витримують вуха.

Потім чую запитують: «Що там за танк?». Відповіли, що наш. Який же наш, коли танк прямим попаданням потрапив в «Спартан». Хлопці вистригнули з машини. Всі повистрибували, а Чемпіон наче хотів врятувати машину. Судячи по фотографіях, то снаряд там всередину машини потрапив, там дірка була відкрита. «Спартан» не призначений для таких потраплянь. Якщо кульові дрібні постріли то так, постріл з БТР він не витримає, що говорити про танк. Головне – не нервувати, не метушитися. Ось виїжджаємо ми,

рухаємося. Зима ж, холодно, а я дивлюся хлопці лежать за деревом, гілок назбирали. На другий, на третій день вже лопатами почали обкопуватися. Але завдання «взяти наступний блокпост» не було. Нашим завданням було створити галас і підтягнути на себе сили. А потім сталося так, що сепаратисти відкрили спочатку вогонь «Градом», потім артилерія, потім виїхали танки. А чим ти з танком будеш боротися? Танк така штука серйозна, він стріляє через кожні 10 секунд. Тому вже трохи довелося відходити.

В останню ніч у нас був обстріл. Снаряд потрапив у кут будинку, у підвалі якого ми відпочивали після бою. Вибуховою хвилею повибивало в моїй машині скло. І коли вже за командою ми переходили на сусідню вулицю, знову відбувся бій. Наш БТР вступив у вогневий контакт. БТР ми тоді втратили, добре, що всі живі залишилися. Румун з 2 роти там отримав поранення.

ГАЛ

командир 3-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

Якщо бій в с. Комінтерновому був спланований, то дії та рішення під час Широкинської операції були більш спонтанними. Ми йшли в

бій, 3-тя рота вийшла на підкріплення другій. До настання ночі ми були введені в Широкине. Тоді операцією по обороні керував Кірт. Характерною особливістю була повна відсутність підтримки від командування сектору «М».

У той час, коли сепари буквально рівняли із землею поселення, нам не надали обіцяного артилерійського підкріплення. Артилерія ЗСУ була не туди, не вчасно, хоча координати надавались, а кожна секунда могла врятувати життя тоді полеглих наших бійців.

ХІМІК

заступник командира 3-ої сотні
піхотного батальйону полку «Азов»

На момент Широкинської наступальної операції я був заступником командира роти. Нашою зоною відповідальності було Комінтернове з наступом на Заїченко.

Люблю двіжувати, тому пішов з нашим чотувим, на той момент Героєм Широкинського наступу – Жуком. На правому фланзі у нас була чота Ковбоя, зібралися і пішли.

Ми йшли в лоб, викликаючи на себе вогонь, щоб дати змогу хоті Дімітоса виконати тактичні

дії і зайти у фланг супротивника. Йшли в друге Комінтернове (селище територіально поділено на велике і те, де по трасі по обидві сторони дороги поодинокі будиночки).

Дійшли до краю цього другого Комінтернового, противник нас визначив. І ми почали з ними по-тихому «обмінюватися коментарями». Завдання було насамперед відволікаючим, вище по фронту наступ проводив Редіс з першої сотні, а нижче Кірт з другої.

Акцент робився на наступі Кірта на Широкине. Тобто ми їх відволікаємо, сковуємо сили противника, а Кірт красиво бере Широкине. Завдання виконали, відволікли, скували.

Спочатку від елементу несподіванки сепаратисти були в шоці. Потім, звичайно, противник прийшов до тями, накрив нас моментально щільним мінометним вогнем і «Градом». Після цього я отримав поранення і полетів на Дніпропетровськ.

На щастя, загиблих у третьої сотні не було, лише поранені. Є тільки один важкий побратим, який досі лікується – боєць Жук. Відмінний хлопець, але, на жаль, не встиг розкритися на повну. Якби не важке поранення, у нього був би хороший ріст у військовій справі, тому що він самородок, самоучка.

Взагалі пацани всі молодці, ніхто не здався, не злякався, всі виконували функції чітко. Оскільки у багатьох це була одна з перших бойових операцій, я дійсно приємно здивований стійкості і мужності бійців.

Широкинські висоти (вид на селище)

КОВБОЙ

борець 1-ої чоти 3-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

Було три напрямки наступу: Широкине, Комінтернове і Павлопіль. Наша рота йшла наступом на Комінтернове. Роль була більше відволікаюча, щоб відтягнути сили на себе, а по можливості, якщо буде прорив, пройти далі до Заїченка. Загалом все у нас вийшло. Там відсо-

тків на 80 відтягнули на себе сили. Вдарили по нас «Градами». Відразу було кілька пораних. Потім знову вдарили, після чого вже вирішили виходити звідти, було вже небезпечно.

14-те лютого ключова для мене дата. Надійшов наказ на висування на Широкине. Видали всім по подвійному БК, по «Мусі» кожному в руки. Такого раніше не було, щоб буквально кожному в руки. Відчувалось щось серйозне. Ми тоді висунулися, зібрали збірну «солянку» з роти нашої, я тоді був командиром взводу, і до мене прикріпили людей з різних взводів. Висунулися туди, але до місця ми відразу не доїхали. Почався обстріл, було небезпечно проїжджати. Отримав наказ взяти БТР і «Спартан», і вже на них висуватися меншою групою до самого Широкиного. Треба було приїхати,

отримати подальші вказівки, карти, все інше. Благополучно дісталися, обстріл припинився. Ми тоді доїхали і отримали новий наказ, зайняли там іншу точку. І, власне, там сиділи в посадці і чекали самого наступу, коли вщухне артилерійський вогонь з обох сторін.

Почало вже сутеніти. Отримали наказ у наступ. Всі вистроїлися в бойовому порядку, проскочили небезпечний відкритий відрізок. До того часу вже стемніло. Ми тоді вже зайшли, першу лінію зайняли. Я поставив попереду «Спартан», тому що у нього був огляд хороший, тепловізор був. І можна було більш-менш бачити, що відбувається попереду. І власне все, рушили ми по центральній вулиці. На ходу помічали підбиту техніку: БМП стояла, якийсь Краз або Камаз теж був розбитий.

Рухалися на контакт, очікували зіткнень з противником. Паралельно помітили в тепловізор ворога. Відпрацювали, поїхали далі. Ще раз помітили, ще відпрацювали. Ну вони вже знали, де ми рухаємося і куди. В якому напрямку. І ми розуміли, що вже позначили себе. Наказ був дістатися до перехрестя і там закріпитися. Туди ми не дісталися. По нам вели вогонь. Вже й темно було. У трьох метрах тільки легкий силует можна було бачити, навіть своїх товаришів.

Все почало вибухати навколо. Над «Спартаном» сипалися воги та пролітали снаряди РПГ. Почали відстрілюватися, з'явилися перші поранені. Я прийняв рішення відступити на першу лінію будиночків, щоб там тримати вже оборону. Вже наступ сам по собі провалився.

Під час відступу один з вогів розірвався прямісінько біля мене. Я отримав контузію та поранення в ногу. Але, тим не менш, добралися ми до тієї позиції, закріпилися там. І коли я вже переконався, що все нормально, всі на своїх позиціях, на спостережних постах, я передав командування Спайдеру. Керувати я вже не міг, лежав, пив сік і чекав поки мене евакуюють. Пам'ятаю, як зараз, – це було в ніч з 14-го на 15-те.

Потім мене евакуювали, підібрали в Маріуполь, там операцію зробили...А далі – Дніпропетровськ. Така невелика частина моєї Широкинської операції. Того дня у нас загиблих не було. В моєму взводі були, на щастя, лише поранені.

ТАВР

борець 3-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

Отже, як ми висувалися на Комінтернове. Мене призначили командиром ЗУшки, не розрахунку, а саме машини. Бо на Камазі ЗУшка стояла. Водій у мене був Злий, ще стрілок і навідник – двоє пацанів з артилерії. Поїхали ми в Комінтернове, все нове навколо. У нас

тоді не було особливо «Спартанів», на той час всього один, і був один «Кугуар». Заїхали ми в Комінтернове по центральній вулиці, звільняти місто від сепаратистів, а вони в будинках сиділи. Потрібно було заходити в кожен будинок, перевіряти документи, але у нас було інше завдання – спровокувати удар на себе, щоб у Широкиному нормально пройшов наступ сотні Кірта. Гал тоді у нас був командиром. Ми на ЗУшці викликали на себе танковий удар. А Комінтернове знаходиться на гірці. Гал сказав: «Ви виїжджаєте і відстрілюєтеся».

Ми виїхали, перед нами поле – нас видно, а ми супротивника не бачили, а у нас ще й були проблеми з оптикою. Потім ми стали збиратися в центрі селища, біля школи. А Хімік, нинішній командир третьої роти, тоді він був заступник командира роти, командував розвідгрупою роти, і по нам біля цієї школи стали стріляти з ЗУшки. Комінтернове знаходиться на горі, а вони стріляли знизу, але ніяк не могли по нам попасти. І снаряди розривалися у небі. Один раз потрапило туди, де був Гал і ЗУшка, яку ми потім відвезли, другий раз поруч, але там вже був Механік з машиною. У Механіка тоді не потрапило, а цивільного зачепило. Не найприємніша картина. Дружина цього цивільного плакала... Потім виявилось, що він помер. Цей вибух я дуже добре запам'ятав, тому що міна вибухнула ну метрів за 10 від мене, не знаю навіть, як не зачепило, і я пішов ЗУшку прибирати за цю школу. Хлопці в кюветі сиділи, я подивився, подумав, що треба теж кудись сісти, хотів до них, але там місця не було. Посікло

Хіміка. Перший поранений, можна сказати, заносять Хіміка, я в той момент взагалі нічого зрозуміти не міг. Хімік ніби просто лежить, тільки ногу посікло. Виявилось, осколок залетів під плитоноску. Я і Харлей почали надавати йому першу допомогу, забинтовувати. Завантажили Хіміка і повезли його до лікарні. Потім командування наказало Галу виходити звідти, мовляв, ми виконали своє завдання.

Потім поїхали в Широкине. Там моя пара зенітників відмовилася працювати, тому що на ЗУшці відпала броня. Ми тоді з Добриненю зайняли їхнє місце, а він нещодавно тоді в полк прийшов. Доїжджаємо до 15-го блокпоста, біля моря, проїжджаємо його, стали перед пагорбом. Нам сказали, що відразу за пагорбом саме зараз йдуть бої. Насправді, нічого такого не було, бої йшли кілометрів за 30. Годину там простояли, може, дві. Тим часом Аль-Каїда кудись пішов від ЗУшки, залишилися я, Добриня і Злий. Поїхали ми далі, з нами «Східний корпус», дуже веселі хлопці. Їхали ми, їхали... ЗУшка застрягла в полі, а ми досі не знали, де гаряче зараз. Я думав, що вже через будинок. Близько їхав танк ЗСУ, він нас посунув. Там «Східний Корпус» – молодці, на тактиці, розбіглися всі, зайняли пости. Під'їхали праворуч від «Маяка». З нами танки, БТР, я думав, дамо жару сепаратистам. Ось там ми 14-те число простояли праворуч від «Маяка», біля моря.

Вранці 15-го лютого виїхали ми на перехрестя, там стояли три «Спартани» та наша ЗУшка. І всі тоді не розуміли, що робити. У одного «Спартана» другої чи першої сотні взагалі рації

не було. Бійців моїх: Ковбоя, Молоко, Сокири не було чутно, я взагалі думав, що їх немає в Широкиному. Я слухав рацію і здогадався, що Кірт тоді командував наступом, працювала група нашої, третьої сотні, і група першої сотні: Редіс, Метро, Гризло. Метро ще йти звідти не хотів, понесло його, не міг зупинитися. Сталося так, що ситуацією на перехресті керував я в той день. Боєць Молоко тоді відмінно спрацьовував на «Спартані», вивозив поранених та евакуював цивільних. Пам'ятаю, як до нас вийшов Єгер, нарешті показав, у який напрямок правильно бити, я щасливий, виїхали – Широкине прямо перед нами. Почали налаштовувати ЗУшку, якого року вона була незрозуміло – «нанотехнології!» Налаштували, бахнули. Повернулися знову на перехрестя.

СОКИРА

заступник командира 1-ої чоти 3-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

Збирався у нас бойовий виїзд. Поїхали до Комінтернового 10-го лютого. Завдання було прикривати хлопців у випадку, якщо з нашого боку буде їхати техніка, то ми повинні її знищити з «ПТУРа» і на ходу розкидати протитанкові міни та швидко замінювати. Хоча до цього

у нас не було з цим роботи, але коротко нам пояснили, що робити. Не дуже цікаве завдання було, але на місці вже було цікавіше. Приїхали ми на позицію, а вона дальня була. Не в самому Комінтерновому, трохи так за селищем. Така там ферма, значить, стоїть. Друга чота тоді пішла на Заїченко.

Наше відділення – це я, Сокира, Маклауд, Ярий, Норд, Бледний, Механік. У нас був «Кугуар», така броньована машина. І ми розставили «секрети», спостерігали, розклали ПТУР і чекали... Кілька разів по нам прилетіла ЗУшка, просвистіла, а потім з часом почали сипатися міни. Прилітали АГС, 82мм. До речі, дуже цікаво, ми тоді з Маклаудом стояли на посту, а вона як засвистіла! Дуже голосно було. Ми забігли всередину ангара, і відразу туди три міни прилетіли. Тоді не було страху, грав адреналін! Мені сподобалося. Земля тремтіла від розривів! Це добре, що 82-ки, якби були 120-ки, то воно б розбило повністю, нас би там повбивало. А так перекриття витримало 82-гу міну, ну третя вже трохи пробила бетонні блоки, тому що вибух був. Добігли ми до цих ангарів там, де вже був другий пост. Я вже по рації передав, що по нам відстрілялися, тому що били точно по позиціях. Чи можна йти у командира роти уточнив. Він сказав: «Так, тільки заберіть установку». З другої спроби вже ми побігли з Нордом забирати. Знову були чутні постріли мін, як вони летять. Норд відразу впав, а я забіг в ангар. Тільки з третьої спроби ми його забрали. Добігли до «Кугуара», сіли. Наш командир Ковбой тоді по радіостанції викликав

нас. Викликав, але зв'язок був поганий. Ми коли приїхали вже на позиції наші, всередині села, він поїхав на нашу ж позицію шукати нас. До речі, ось цей період, коли ми забрали ПТУР і ще не добігли до «Кугуар», по селу вдарили «Градом». І я розумів, що у нас є 15 хвилин, поки йде перезарядка касети, щоб ми вижили, щоб встигли втекти звідти. Бігти, до речі, було не дуже зручно. Це броня! Триста метрів бігти до цього «Кугуара» взимку тяжкувато. Потім ми поїхали на південну частину села займати інші позиції, тому що наші почали відступати, і треба було, щоб якісь очі були та спостерігали. Може, наступ все-таки буде. У той момент, коли ми переходили на позиції, знову вдруге вдарили «Градом» по селу. Реально, нам пощастило. Йшли я, Ковбой, Маклауд, і три снаряди розірвалося за 5 метрів. Ми потрапили в таку зону, що опинилися в фартовому колі, і нас не вбило тоді. Завданням в Комінтерновому було не захоплення Заїченко і похід на нього, а відволікаючий маневр, щоб артилерія сепарська стріляла не по Широкиному, а по Комінтерновому. Щоб хлопці з другої сотні пройшли туди.

Згодом ми приїхали до Маріуполя. Перепочили буквально хвилин 15. Там половина людей, які втомилися, поїхали на базу відпочити, а наша основна група поїхала на Лебединське. Була ймовірність контратаки сепаратистів. І якщо вони будуть наступати, щоб ми з Лебединського могли прикрити хлопців у Широкиному. 12-го лютого нас поміняли на Лебединському. Приїхала перша сотня «Азову».

МАКСОН

бовець 3-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

Я потрапив на наступальну операцію на третій день. Тому що 10-го числа ми були в Харкові на навчаннях по ПЗРК. І ось 12-го я прибув спочатку до Маріуполя, нас тримали для підсилення, а потім туди, в Широкине, на позицію «Маяк». Його обстрілювали з боку Саханки з артилерії. Третій, четвертий день операції ми перебували там, велися серйозні бойові дії.

Ми тримали позиції на «Маяку», а противник знаходився всередині села. Потім, після наступальної операції, коли ми тримали позиції, я був на спостережних позиціях і в бліндажах, на п'ятиповерхівках, і на будиночках, і в самому Широкиному.

У нас, азовців, завжди був бойовий настрій, ми завжди рвалися в бій, на відміну від інших підрозділів, які там стояли. Я побував на всіх позиціях за 154 дні оборони Широкиного. І востаннє, коли їхав – це був останній виїзд «Азову» в Широкине на даний момент. Саме в Широкиному я отримав свій найвагоміший бойовий досвід за весь час війни.

КРУГЛИЙ

десятник 4-ої чоти 3-ої сотні
піхотного батальйону полку «Азов»

Ми виїхали 10-го лютого з самого ранку. Нашою ціллю було зробити відволікаючий маневр. Зайшли в мале Комінтернове. З початку під прикриттям АГСа просувалися три групи. Група Дімітоса пішла на лівий фланг, Ковбоя – на правий, а ми пішли по центру. Заїхали туди – почався зустрічний вогонь. Ну от якось так сталося, що ми в цих 13-ти будинках виявилися закриті майже повністю. Тільки виїзд убик Маріуполя був вільний.

Хімік був в одному будинку, я в сусідньому закривав сектор. Потім, пам'ятаю, наказ Хіміка: «Поїдь і вивези мінометників». Ну треба було виїхати на дорогу, на пряму, що вела на Заїченко, і забрати мінометників наших. На той час вони, по-моєму, вже «накидали» все, що у них було.

На виїзді з села кладовище було. Ми трохи з цвинтарем повоювали. Сепаратисти там позиції свої облаштували. Потім виїжджали з Комінтернового нас ще раз обстріляли зі стрілецької зброї. Міни, воги...

Вперше стало страшно, коли міна потрапила в дах будинку, в якому я сидів.

Для мене це був перший бойовий штурм. Хімік, наш командир Гал, Ковбой та Дімітос – досвідчені вояки. А для тих, хто прийшов зі мною тоді в «Азов», – це було перше серйозне випробування. Але ми розуміли, що не просто так сюди приїхали, та й злякатись не дозволяли хлопці, які стояли поруч. Треба було робити свою роботу, і ми її робили. Старалися по максимуму.

Потім виїжджали з Комінтернового і нас вже майже під виходом накрило «Градами». Я опинився під завалами. Медики забрали в лікарню. Хіміку також дісталось. Людей до десяти тоді поранило.

ГЕНРИХ

боець-парамедик 3-ої сотні
піхотного батальйону полку «Азов»

Коли почалась Широкинська операція, ми були перший день у Павлополі. По-моєму, вже наступного дня всіх перекинули в бік Широкиного, і наступний тиждень ми перебували в тому напрямку. В самому Широкиному та біля нього.

З найбільш пам'ятних моментів було, коли у нас вирубалась рація, і нас було троє... Машина на вулиці, нам ніде сховатися, і останнє, що ми почули по рації: «Вони пішли в наступ». І тиша... Ми не знаємо де наші, де противник. Сховались в якомусь недобудованому гаражі, поверхів два заввишки. Знайшли там яму, лягли у неї. У тому ж таки гаражі знайшли три ковдри, сховалися і пролежали так усю ніч. У нас над головами земля літала, осколки. І пощастило так, що машина взагалі не постраждала. І щойно, десь о п'ятій ранку, більш-менш вогонь припинився, ми змогли звідти виїхати. А далі було багато роботи: вивозили загиблих побратимів, надавали медичну допомогу важкопораненим хлопцям на полі бою.

КАМІКАДЗЕ

бовець 3-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов», командир екіпажу «СПАРТАН»

У Комінтерновому я був у розрахунку міномета. Приїхали ми і стояли далі від усіх, в малому Комінтерновому... Є велике і мале Комінтернове. Ми були ближче до сепаратистів. Хлопці закидали сепарів мінами і випустили близько 120 мін у ворога за якийсь короткий період часу. У відповідь почали сипатися 120-ки ворога.

Пригадую, була школа, там у нас був опорний пункт. Там вікна були розбиті. Дуже холодно було, а в нас ніяких підручних засобів, щоб грітися. Там ми провели ніч.

На ранок нас змінили. Ми поїхали на базу в Маріуполь відпочивати. 13-го лютого нам сказали, що ми вранці 14-го лютого будемо їхати в наступ на Широкине, допомагати хлопцям. Дізнався, що їде «Кугуар» Механіка, їде в наступ. Там були Сокира і Маклауд, і я напросився до них другим номером на «Утьос», подавати кулетні стрічки. І ми поїхали...

Вірус, боець другої сотні, зібрав нас усіх. Там були і «Східний Корпус», і друга сотня, третя сотня. Так от, Вірус сказав: «Ну все, хлопці, ходімо всі вниз у наступ». Заходили в будинки, дивились чи там нікого немає. Так потихеньку, по троху прочищали собі дорогу, виходили з першої лінії... Там перша лінія будинків і ми почали звідти наступ по центральній вулиці, де вишикувалася колона з нас усіх. З усього «Азову». Ми пішли. Перший йшов «Спартан». Там були мої товариші та друзі. Молоко з Дніпропетровська, і Одін, і Чок теж за кермом був. Зі «Спартаном» поруч йшов Ковбой. У нього була рація, він командував. Всією цією операцією командував Кірт з «Маяка».

Якось підїхали до БМПхи ворожої, яку ми спалили. Підійшов до нас цивільний і сказав: «Я тут місцевий, туди сюди...». Одягнений був у якісь незрозумілі шльопанці. І продовжив: «Там поранило дідуся, допоможіть евакуювати з лівого боку». І Ковбой почав йому задавати питання:

«А яка тут школа є, номер школи скажи?». Він почав запинатись і сказав: «Та в мене донька у перший клас, не, в садок ходить». І поки він «єресь» ніс, з цього будиночка, що він показував, почався обстріл по нам. Працювали кулеметник, граңатометник, і кілька стрільців були з підствольниками. Тоді поранило Ковбоя, Молоко вийшов допоміг йому, перев'язав йому ногу. Ми відступили тоді на першу лінію будинків, де і починали рух.

РАДІК

в.о. командира розвідувально-диверсійної чоти полку «Азов»

Перший раз в Широкиному розвід-диверсійна група «Азову» була 2-го вересня 2014 року, коли зайшли російські війська з боку Ростова, тобто це було за півтора року до подій, які відбулися під час Широкинської наступальної операції. За допомоги грузинських товаришів ми повністю облаштували лінію оборонних фортифікацій – лівий і правий фланги, тоді був придуманий цей «Маяк», триповерхівки, ми накопали траншеї.

Повернулися ми до Широкиного вже 10-го лютого 2015 року. Для мене це селище було

вже як рідне. За декілька днів до цього ми ходили туди в розвідку, контролювали повністю цей сектор. Ми знали, що там, де який поворот. Коли 14-го лютого розпочався сам наступ ворога від Новоазовська убік Широкиного, щоб вибити нас повністю з домінуючих позицій, взвод (45 осіб) під моїм керівництвом, знаходився на самій висоті. Виходить, передня лінія була повністю за нами, за «Азовом». Перші будинки ми взяли, лівий фланг теж був за нами частково.

13-го лютого вночі наш снайпер підстрелив сепаратиста, з групи, яка хотіла зайти на наші позиції, нібито спровокувати атаку. Атака була відбита розвід-диверсійною групою «Азову», і вже 14-го лютого о 6 ранку був залп «Градів», і він повністю зруйнував передову лінію самих Широкинських укріплень. Ми побачили, як виїхали три танки, і, як сьогодні, пам'ятаю: два танки з прапором «ДНР», один танк з прапором Росії. Між бронетехнікою йшла піхота: від 12 до 15 чоловік. Вони цілеспрямовано йшли займати Широкине повністю.

У той день вони нас вибили з крайніх точок, за рахунок своєї важкої техніки, і ми перемістилися повністю на «Маяк», і зайняли там домінуючі висоти. Те, що ми були на передових позиціях в самому Широкиному багато значило, але основні домінуючі висоти це: «Маяк», чотириповерхівки, і лівий фланг. Усе було повністю за нами, азовцями. І під час контратаки ми просто відійшли на ці позиції, і вже з них вели чіткий спрямований вогонь.

Коли ми відкочувалися з передніх ешелонів на «Маяк» (дистанція близько 2км була), то

перетиналися вже з піхотою противника, де на дистанції 30–60-ти метрів з ворогом був близький стрілецький бій. «Азов» з нього вийшов переможцем. У нас був такий боєць – Інкасатор, 57 років мужику... Так от, він отримав поранення в ногу, а у відповідь вбив сепаратиста.

15-го лютого боєць з Росії з позивним Слов'ян вичислив ворожу снайперську пару, і ми з підствольних гранатометів і «калашів» знешкодили їх. Принесли тоді їхні каску і бронжилет. Була божевільна артилерійська перестрілка з обох боків. Ми знищили максимальну кількість їхньої техніки, тоді вже несли втрати.

АБДУЛА

боєць розвідувально-диверсійної
чоти полку «Азов»

Наступ на Широкине був не єдиним наступом в цій операції. Операція складалася з наступу на Широкине, захоплення Лебединського, зміцнення там наших позицій, і рух з нього на Комінтернове, захоплення Павлополя і рух з Павлополя на Октябр. Тобто, ми наступали суцільною лінією. Повинні були посунути сепаратистів, в результаті наступ з Павлополя на Октябр не вдався, тому що підвели ЗСУ і не

дали нам техніку, а з однією піхотою ми не могли йти. У Комінтернове 10-го лютого зайшла третя сотня. Там теж закріпитися не вдалося, з позицій Заїченка і Октября по нам сильно вдарили артилерією, і хлопці відступили. За словами очевидців, цілі закріпитися не було, була мета відвернути на себе вогонь.

У Широкиному в цей час закріпилася друга сотня, на чолі з Кіртом, і зробила кілька спроб штурмувати оборонний рубіж сепаратистів. Вони пару раз туди сходили, вступили в бій, відступили. Це, в принципі, нормально, коли штурмують що-небудь. У противника на той момент втрати були більші, ніж у нас, і все було більш-менш добре, поки вони не вирішили нас контратакувати. Я саме сидів на лівій крайній позиції, в Широкиному, в нижній його частині. Спочатку вони обстріляли «Градами» висоту. Потім заїхали з танками і піхотою, ми були не зовсім готові до такого розгортання подій, у нас не було протитанкової зброї, і нам довелося відтягуватися на висотку. Там ми вже мали чим з танками боротися.

Ми зміцнилися, викликали в підкріплення третю сотню. Бійці РДЧ зайняли лівий фланг в окопах, а на правому ми тримали будинки. Підрозділ іноземців тримав пляж, а ми тримали окопи. Нас сильно засипали артилерією, ми по ним, вони по нам. Сепаратисти хотіли підібратися до висотки, але у них це не виходило і не виходило.

Була одна весела історія. Сиділи ми з Кіртом. Кірт же командував усім. Сиділи у будці

з тонкої цеглинки – така собі прибудова до «Маяка». Офіцери не повинні ховатися під час обстрілу, навпаки – повинні надихати бійців. Снаряди падали, а ми сиділи... І тут почули перехоплення рації сепаратистів. Передавали, що зараз вони будуть рівняти «Маяк» із землею. Ми такі: «У сенсі? Ну рівняйте!». Спочатку обстріл був монотонний, потім як почало бахкати: почали гатити з «Градів». Було вже зрозуміло, що розпочався серйозний обстріл, і ми можемо загинути... Від того толку точно не було би, бо ж операція не може залишитися без командування. Сховалися у підвалі. Пам'ятаю Кірт сидів, попивав чай з маленьких тайських горнят. Дуже спокійно себе поводив, а коли прибула третя сотня, він організував контратаку.

Можу сказати, що у нас в РДЧ 60% людей були з пораненнями різної тяжкості, і один загинув – Рома Бенч.

На момент коли ми виходили з селища, я був другим номером у снайперській парі з одним нашим іноземцем. А коли ми відступали, мене відрізали в селищі, оскільки танк проїхав і заїхав до нас в тил, і я був тоді на позиції з підрозділом МВС Бердянських чи то «Скіф», чи то «Берда», вони перелякані були, звичайно. Запитав, хто у них командир, вони показали на мужика, у якого в той момент очі округлилися, і я сказав: «Тепер я вами команду!» Мужики ці були небоєдатні взагалі, стояли на блокпостах і перевіряли машини... І тут їм командування дало наказ переміститися і облаштувати там блокпост. Вони думали, що і далі будуть перевіряти машини, але ми їх вивели на позицію

«Маяк». Проте, треба відзначити, що вони не злякалися, гідно зайняли позиції в окопах і захищали це все до кінця, хоча це був їхній перший бій. Коли ми бігали по селищу, вони говорили, що такого їх не вчили. Законів учили, а як бігати з СПГ не вчили, не вміли вони ним користуватися.

Хто відмінно себе проявив – так це Радік та Кірт. Радік знав Широкине і забезпечував адекватний захист лівого флангу. Це було необхідно для того, аби сепаратисти до нас не підійшли в обхід. Кірт же – це командир, який в найважчий час не розгубився і організував героїчну контратаку.

А потім почалася оборона Широкиного. Окопна монотонна війна. Полк «Азов» тримав висоти, відмінні позиції. Все це тривало з якимись «перемир'ями», допоки «Азов» не вивели. Цей крок – суто політичне хибне рішення.

БОН

бовець розвідувально-диверсійної чоти полку «Азов»

10-го лютого я був у групі, яка заходила в Павлопіль. Після того, як ми «прочесали» місцевість, я з невеликою групою перебрався у

ближнє селище Пищевик. Там ми і були весь час, до виходу частин з Павлополя.

12-го лютого «Азов» зайняв селище Лебединське, що на схід від Маріуполя, правда, довго там не були. Увечері того ж дня ми були спрямовані на зміну дозорного складу в Широкине. Туди ми висунулися рано-вранці 13-го лютого. Приблизно о 5 ранку 14-го лютого по нашій позиції терористи завдали ударів з «Градів» з прямим попаданням в будинок, де ми розташовувалися. Благо, між місцем попадання і нами була цегляна стіна. Вона прийняла на себе весь удар і вилетіла, засипавши нас цеглою. Постраждалих не було. Ми ж похапали екіпіровку, пожитки, побігли у найближчий підвал, де знаходилися, поки зовні по нам працювали артилерія і танки.

Після артпідготовки, як усе стихло, ми змогли вибратися, скоординуватися і прийняти рішення щодо подальших дій. А думати було надчим. Менш ніж за кілометр від нас, недалеко від сепарського блокпоста, що на Саханці, вже стояла техніка з живою силою і прогрівалися танки. Тоді нам довелося просити підтримки артилерії ЗСУ, щоби вона вдарила по сепарам. У підсумку, не дочекавшись нічого, крім обіцянок, на кшталт: «Чекайте, все буде!», нам довелося відступати на «Маяк». Врешті-решт, коли підійшли кілька ЗСУшних танків, один їхній танкіст гордо оголосив: «У нас тільки 10 снарядів». Я пішов на зворотній бік «Маяка» їх коригувати (так як ворожа піжота вже зайняла деякі будови). У результаті в один прекрасний момент,

коли я намагався пояснити танкісту, що стріляє він зовсім не туди, куди я йому кажу, в лобову броню щось прилетіло. Тоді, пам'ятаю, мені стало некомфортно. Я зрозумів, що руки-ноги у мене на місці, що я живий і можу якось іти. Діставшись до входу в «Маяк», мені надали першу медичну допомогу і доправили в БСМП (лікарню швидкої допомоги в Маріуполі). Там мені зашили рани, залишивши частину осколків. Після Широкинської наступальної операції на мене чекала операція з видалення уламка з шиї та 2 тижні на лікарняному ліжку.

ОБАМА

бонець розвідувально-диверсійної
чоти полку «Азов»

Позаду нас стояв УАЗик, в якому були ПТУРи, які треба було винести. Ми сиділи, і я побачив, що у мене шнурівки розв'язалися. Я зняв бронік, каску і почув – щось шумить. Підійняв голову і побачив – саме над нашими головами літали гранати, випущені з СПГ. Вони і підривали УАЗик, він загорівся. Неповдалі побачили дідуся старенького з валізою, подумали, що то корегувальник. Підійшли просити документи, а він сказав, що його хата згоріла, нічого

крім валізи не залишилося. І він не знав, що робити. Ми тоді швидко зорієнтувалися і вивезли його.

13-го числа майже цілий день були мінометні обстріли. Ми досиділи до ночі, чергували по 2 години. «Гради» тоді стріляли. Холодно було. Спати неможливо було. Максимум 10 хвилин.

Десь о 6 ранку 14-го лютого почало світити. Почали нас сильно обстрілювати. Вийшли на вулицю, земля була волога, просідала трохи. Бачили, що до нас рухалися танк з піхотою з боку Новоазовська. І тоді по рації почули, що наші висуваються до Широкиного. Тоді почався бій. Бачили в бінокль, що їхали три танки. Один рухався по головній вулиці і переїхав машину, в якій саме їхав Жук. Коли почав стріляти танк, ми спочатку нічого не розуміли, куди що прилітає. Думали, що це «Гради» або міни. Весь час заряджали стрічки кулеметні, тягали ПТУРи то туди, то сюди. А коли підбили танк, і ми побачили, як він загорівся, так гарно башта взлітала... То як ніби гол забила рідна команда.

Почули ми, що по нам щось стріляє. Коли почали вилазити, побачили танк. Від нього аж порох в обличчя летів. Потім останній вибух. Мене відкинуло вибуховою хвилею, і я відразу перестав відчувати руку. Подумав – точно зламав. Ми почали відповзати до бліндажу. Там сиділи і чекали, поки за мною хтось приїде. За деякий час мене забрали і передали полковим медикам, пізніше відвезли в лікарню до Маріуполя. Там дістали осколок з руки і відправили до Дніпропетровська. Зараз я інвалід і руку частково не

відчуваю. Коли ворожий танк вистрілив по нам, осколок відрикошетив від броніка, з боку серця залетів під руку та пошкодив два нерви.

Я весь час чув історії про війну: як хтось іде в розвідку, дуже довго повзе, комусь дуже сильно холодно, що дуже хочеться їсти, а у тій операції у нас це все вкупі було. А у нас тоді мало досвідчених було.

Ми в «Азові» зрозуміли, що завжди потрібно вчитися, завжди потрібно розуміти, що ти робиш, інакше ти не вистоїш. Все буде корисно, все знадобиться, завжди потрібно до чогось прагнути. Кожна людина може застосовувати свої знання, а не просто бути патріотом з порожньою головою. Ще важливо не забувати про людські якості, розуміти, що люди, з якими воюєш – це побратими, родина.

Прийшов на війну – знай, що ризикуєш втратити найголовніше, що маєш – своє життя. І ти завжди повинен знати, що твої друзі тебе завжди прикриють. Так у нас в «Азові». Пацани прийшли воювати один за одного. Ми впевнені у своїй правоті. Завжди хотіли воювати за нашу країну, а не за гроші. Коли ми йшли сюди, взагалі не знали, що будемо отримувати якісь кошти, що отримуємо УБД (учасника бойових дій). Знали тільки, що треба йти воювати, що пацани на нас чекають. Пам'ятаю, бійці «Скіфу» говорили нам в Широкиному: «Пацани, вам по 18 років, ви що гоните? Капелюха перед вами знімаємо». Вони приїхали, сиділи там третій тиждень і говорили, що їх реально кинули. Наші ж командири, Андрій Білецький і Черкас, дбали про нас.

ПАШТЕТ

Боець розвідувально-диверсійної
чоти полку «Азов»

Після Павлополя, Лебединського, ми приїхали на «Маяк». Було це 13-го лютого. У нас залишалося хвилин 20, щоб поїсти, попити чаю, зібратися. Потрібно було зайняти чотири позиції, і нас розподілили на групи. Зі мною була група іноземців. Приїхали на позицію, на правий фланг, що біля моря. Зробили там свій «секрет». Нашим завданням було спостерігати за ситуацією. Важкого озброєння у нас не було, тільки автомати, гранатомети. З нами був один РПГ-шник. Ми очікували будь-чого, але аж ніяк не таке форсування і напад з боку ворога. Пам'ятаю, що ніч з 13-го на 14-те ми переночували з моїм другом Бексом, і прокинулися від того, що були всі в штукатурці, навколо лежала цегла. І ми, і хлопці, які сиділи в «секреті», одразу пішли в укриття. Залпи не вщухали, ми прийняли рішення відійти до «Маяка». Зустрілися з Радіком – командиром нашого взводу, і він дав наказ нам розташуватися на окопах і прикривати іноземців, яким в свою чергу поставили завдання розташуватися в котеджах на березі моря, щоб прикривати позиції. Якби не

вони, ми могли потрапити в кільце. Ворог почав обходити ліворуч.

Нарешті прийшла підтримка від Нацгвардії – два танки Т-72. Вони підійшли прямо під наші окопи і почали стріляти. Ми з моїми товаришами Шевою і Бенчем вирішили змінювати наші позиції, оскільки їх зайняли танкісти. Узгодили цей момент з Радіком, він дав добро. І ми перемістилися на пляж, виконували там таку ж функцію з прикриття іноземців, але вже не з пагорба, а ззаду. Там був паркан один, і я під ним знайшов щось схоже на окопи, проте вони були завузькими. Коли ми в них лягали, я зрозумів, що там йде якийсь високовольтний провід, і яма була вирита для цього проводу. Благо, він не був небезпечним.

Сиділи ми там недовго. Тим часом на берегову лінію виїхав ворожий танк і почав бити уздовж тієї дороги, де ми сиділи. Грубо кажучи, все пролітало повз нас, в бік машини. Через деякий час нам дали відбій по завданню прикривати іноземців, ми почали вертатися на «Маяк». Там я зустрів Бекса. Його поранило разом із Бенчем. Щойно ми зайшли на «Маяк», і буквально через 5-10 хвилин впав снаряд, стали чутні крики. Ми з Радіком, Месером і Сатаною одразу ж піднялися наверх, побачили поранених Бенча і Бекса. Я відразу почав перемотувати рани Бексу. Дістав один осколок з ноги.

Залпи трохи затихли до вечора 14-го лютого. «Азов» дав ворогові серйозну відсіч. Вважаю, що в цьому є і заслуга тих Нацгвардійських танків, які, не дивлячись на заборону допомагати нам, таки прийшли на допомогу.

Далі ми зрозуміли, що в нашій групі бракувало двох наших: іноземця Свомпі та Джека. Зрозуміли, що за ними потрібно робити вилазку. Джек вийшов на зв'язок, але не міг пояснити, де він знаходиться. Зі Свомпі зв'язку взагалі не було. Дві групи об'єдналися в одну, взяли тепловізор і пішли на пошуки Джека в бік школи. Там ледь не натрапили на розвідгрупу сепаратистів. Відійшли. Втім задача наша не змінилася – нам треба було знайти своїх побратимів. Близько за годину Джек вийшов на нас. Увесь час, поки ми його шукали, він був неподалік наших позицій біля церкви. Потім і Свомпі знайшовся... Але то вже інша історія...

Із загиблих побратимів добре запам'ятав Козака. Добрий він був. Завжди посміхався і був оптимістом.

ШКІПЕР

бовець розвідувально-диверсійної
чоти полку «Азов»

Мій перший бойовий виїзд був з 8-го на 9-те лютого. Ми пішли в розвідку в село Комінтернове. Протягом місяця до Широкинської операції РДЧ робили вилазки в бік Широкиного,

Комінтернового, прочісували цю місцевість. Нас було 45 чоловік у роті, і різні групи по кілька людей щоночі виходили в розвідку. І ось ми з групою іноземців з 8-го на 9-те пішли в розвідку, потім повернулися на базу, поспали і вдень прокинулися, а ввечері нас усіх вишикували терміново і сказали: «Збирайтеся, у вас є година на збори, забирайте все необхідне, на кілька днів ми їдемо на наступальну операцію».

Перший виїзд в цій операції – це був в селище Павлопіль. Нашою задачею була зачистка селища, взяття його під свій контроль. Тоді я потрапив під перший у житті мінометний обстріл.

14-те лютого для мене почалося з несамовитих криків мого товариша. О 6 ранку я почув: «Гради!». Я прокинувся, почав прислухатися і реально – метрів 70-100 по нам «Град» працював. Пересиділи перший обстріл. Потім увесь день 14-го йшли жорсткі бої. Протягом дня ми бачили ворожі танки, передавали координати, коригували артилерію. Емоції надзвичайні були. Вдень ішов танковий бій, БТри перестрілювалися. У нас на позиції стояв ПТУР, з нього стріляв Морган – хлопець з другої сотні. Він підірвав один танк і підбив один БТР. Це для мене один із найяскравіших моментів за всю війну. Коли Морган підбив ворожий танк, його башта підлетіла від вибуху метрів на 15 доруги.

Налаштованість на бої – це те, що відрізняє нас, «Азов», від інших підрозділів. Я завжди

просився на всі бойові виїзди, завжди з радістю на них їхав, я в «Азов» прийшов для того, щоб воювати.

Бойові дії під час Широкинської операції приносили радість, зрозуміло, що був страх, адже не бояться тільки дурні, але все це переростало в справжній адреналін і азарт.

Ще пам'ятаю: сиділи ми в окопі і до нас приповз реально старенький дідусь. Місцевий, з Широкиного. Ми запропонували дідові евакуюватися на наших азовських машинах. Він відмовився, мовляв, у нього тут господарство, кролики, краще тут помре, ніж кудись поїде. Потім він неодноразово приносив на наші позиції харчі та воду.

ХОРСТ

командир групи фізичного захисту
полку «Азов»

Пам'ятаю нічний бій 14-го лютого. Ми намагалися відбити школу з підрозділом «Східний Корпус». З наших тоді були 2 сотня та РДЧ. Також танкісти НГУ. У нас своїх танків ще не було, тому були додаткові сили. Пам'ятаю,

першу сотню тоді відправили на підкріплення. У найважчий день 14-го лютого було найбільше наших поранених та убитих. Словами не описати... Усе тоді було як фільм. Зараз для мене той день – 14-го лютого 2015 року – це безпрецедентний приклад мужності. Ось всі там кажуть: Донецький аеропорт... Я не хочу применшувати, хлопці там молодці, але от 14-го лютого в Широкиному – це несправедливо забутий героїчний момент, героїчна історія українського війська. Для «Азову», зрозуміло, ніхто й не заперечує, що це був значимий день. Такого не було ні в Іловайську, ні в Мар'їнці. Операція була дуже складна, особовий склад ніс втрати, але через азовський характер, через азовський принцип ми залишилися.

Уявіть собі, просто чоловік, який все життя пропрацював опером в розшуку і ніколи не думав, що доживе до того, що з ПТУРом проти танків воювати доведеться. Не на те ж він навчався. І все одно виконував свою задачу, воював, старався.

14-го лютого 2015 року, я вважаю, була дійсно знаменна битва українського війська. Тоді у нас щохвилини щось ставалося: ворог проривався, в нас втрати і поранені, досить серйозні поставлені задачі. Зате є, що згадати!

Загиблі? Акелу знав... Був хорошим чоловіком. Завжди відданий справі. Ніколи не ставив зайвих запитань, просто робив. Я не всіх наших загиблих знав особисто, на жаль. Але вони всі Герої. Шкода, звичайно, але на те вона і війна.

Ті, хто в Києві від війни відсидівся – з тими нічого не трапилося. Нормально себе

почували... Студенти, менти, прокурори. А загинули чесні і порядні, які не могли сидіти і дивитися на все це по телевізору. Емоційно атракціон я пережив міцний, як на якихось «американських гірках».

ІСПАНЕЦЬ

борець групи фізичного захисту
полку «Азов»

Одразу хочу згадати Чемпіона. Дуже мій хороший товариш, з яким ми багато всього пройшли у футболі, по спорту та по дружбі. Ми з ним з Луганська разом. На жаль, в полку нам не вдавалося багато спілкуватися, але до полку, в цивільному житті ми з ним жили недалеко. Дуже був хорошою людиною, яка явно загинула так, як личить справжньому чоловікові. Востаннє, коли я його бачив, ми з Таксистом саме вивозили пораненого Бенча, я тримав йому крапельницю, повернувся і побачив Вову. Він махав нам руками, посміхався і готувався тоді до наступу – до виходу на кладовище. Ця зустріч була останньою, дуже запам'яталося його обличчя саме з того моменту.

В цілому найбільше згадується момент ранкової артпідготовки супротивника 14-го

лютого, коли приблизно в 5:30 ми почули перші залпи «Градів», мінометів і САУ. Власне це тоді і стало початком найбільш спекотного дня за всю Широкинську наступальну операцію. Той день був довгим, наповненим радістю перемог і гіркотою втрат...

Так сталося, що в момент поранення Бенча, на опорному пункті «Маяк» не було нікого, хто міг би надати йому медичну допомогу. Оскільки я в нашій групі відповідав за медицину, у мене була загальна аптечка, і я володів навичками надання першої невідкладної допомоги. Спочатку був поранений Міша Бон, я йому надавав першу медичну допомогу. Його легко посікло осколками. Потім до нас у двір, під час переміщення групи РДЧ на опорний пункт, прилетів снаряд. Саме тоді смертельно був поранений Бенч. Другий боєць – Бекс, на щастя, вижив.

Пам'ятаю, як я побачив пораненого Бенча, якого вже затягували до нас. Ми вкололи йому знеболювальне, почали перев'язувати ногу, звідки активно текла кров. На щастя, у нас тоді були ноші, ми завантажили його, почали готувати до термінового вивезення з червоної зони. Коли ми його вивезли, він був ще живий, перебував у дуже важкому стані, ледве дихав, у нього був дуже слабкий пульс і дихання. Поранення було дуже серйозне: проникаюче в легеню, розміром з невеликий кулак. Ми саме дісталися до Маріуполя, залишили Бенча нашим медикам. Також вони виявили вогнепальне поранення лівого стегна, але я швидко повернувся назад, і до самого вечора

ми продовжували вивозити поранених. У мене було абсолютно легке поранення і я більшу частину дня думав, що у мене просто забій.

ПРИРОДЖЕНИЙ

боєць групи фізичного захисту
полку «Азов»

Після обстрілу східної частини Маріуполя, коли загинуло 30 мирних мешканців, і ще була майже сотня поранених, нашим завданням було максимально далі відсунути терористів. Щоби вони не діставали «Градами» та артилерією до міста. 10-го лютого наша група поїхала на Павлопіль. Зайняли селище. ЗСУ в Павлопіль так і не зайшли, як вони те обіцяли. Наша група знялася на Широкине.

Вранці 14-го лютого по нам почала бити артилерія, а на ранок виїхали кілька танків, БТР, БМП і багато живої сили противника. Вони зайшли в селище, вибили нас з перших позицій. Наша піхота тоді підбила танк і БТР, противник намагався взяти нас в оточення. Ну а потім... Таксиста з Іспанцем намагався переїхати танк. У той час артилерія ЗСУ добре попрацювала по лівому флангу. З правого намагалася зайти розвідка противника. Бон і Сатана тоді добре по них відпрацювали. 14-го

лютого було багато пораних. Навісами били їх танки. А вночі я, Таксист, Хорст і Сатана, разом з третьою ротою Гала, пішли на зачистку самого Широкиного. Це було за 2 години до «перемир'я». Тоді нашим завданням було якнайдалі просунутися в Широкине, щоб до «перемир'я» відтягнути лінію відмежування. Під прикриттям одного нашого танка і «Спартана», ми зайшли практично в центр села, дійшли до школи. На ранок в Широкиному нашим залишився «Маяк» і висотки лівого флангу. Решта – під сепаратистами. Нашими противниками за час всієї Широкинської операції були і казаки і «моторолівці»... Їх ми по рації часто слухали. Хоча після ДАП вже трохи навчилися і намагалися ніколи не йти в лоб. Навмисно посилали замість себе казаків... Їх ми «клали пачками». Спочатку були осетини, потім знову «моторолівці».

12-го лютого противник був без техніки, і тільки за один день їх штук 50 накопили. Ще приблизно стільки ж ми поклали і 14-го числа, – в один з найпекельніших днів Широкинської битви.

РАФІК

борець групи фізичного захисту
полку «Азов»

Наш підрозділ поділили на дві групи. Одна знаходилася завжди безпосередньо в зоні бойових дій, а друга виконувала задачі, поставлені

командиром полку. Ми мінялися періодично. До 14-го числа противник намагався зробити дві невдалі (колгоспні) спроби повномасштабного наступу. На самісінький День Закоханих їм таки вдалося зібратися. Це був повномасштабний наступ з танками, бронетехнікою, піхотою тощо. Тоді вранці ми повинні були зніматися з позицій і їхати до Маріуполя, аби помінятися з іншою половиною нашої групи. Сепаратисти активізувалися не на жарт, і ми вирішили, що нам їхати – не варіант, кидати пацанів не можна. Після своєї артпідготовки ворог почав вже повноцінно наступати, плюс хлопці бачили, що наступають не ватники, а конкретно російські війська. Наші розвідники (РДЧ) наткнулися на ворожу БМП. Оскільки у нас було кілька хлопців-добровольців з Росії, сепаратисти по розмові прийняли їх за своїх, і хлопці тоді змогли відійти спокійно. Весь день була плутанина. У нас не було бронетехніки, танки НГУ змогли підійти тільки після обіду, і це при тому, що противник почав наступ о 5-6 ранку. У нас були ПТУРи, але не було до них установок, тобто ми були беззахисні проти бронетехніки.

Все ж 14-го числа ми таки втримали оборону, коли привезли установки до ПТУРів, підбили їм пару «танчиків». А ввечері, коли стемніло, ми почали контратакувати. Вийшли на нічну зачистку, відбили більшу частину Широкиного, і зайняли позиції. Закріпилися. Темно було, близько 10-ої вечора. У нічній зачистці найбільше переймалися, щоб не було

дружнього вогню. Командування, особливо Кірт, все добре спланував, точно координував групи, ніхто не перетинався.

ВИРІЙ

водій евакуаційної групи
медичної служби

Наш виїзд був запланований на ніч. Вимкнувши габарити, ми заїхали у Широкине, щойно відвойоване нашими штурмовиками. Загроза диверсії була висока і щохвилинна, тому натискати на гальма було заборонено навіть враховуючи досить швидкий темп їзди вночі без жодного освітлення, фар і GPS-навігації. Лише перед другим виїздом я від'єднав клеми від стопів. Нашим пунктом призначення була амбулаторія – медичний пункт стаціонарного типу прямо посеред села, працівники якого зберігали вірність Україні і співпрацювали із нами. У нас була всього одна рація і дві батареї до неї. Нашим завданням була евакуація із зони зіткнення поранених бійців і доставка їх до БСМП (лікарні швидкої допомоги), яку я постійно називав БДСМ, не змігши одразу запам'ятати правильну аббревіатуру.

Вночі ми слухали рацію і розуміли, що лінія фронту коливається і згідно наших уявлень, час від часу проходить крізь нашу дислокацію. Іноді було чути вибухи і автоматні черги, та, на щастя, не надто близько. Спати ніхто не міг, але їсти – залюбки. Хазяїн амбулаторії люб'язно накрив стіл і запалив камін, що водночас й опалював приміщення.

Перші поранені в той день були у нас вже вранці. Потрібно було забрати їх на перехресті з Новоазовською трасою. Ми прибули у визначене місце і зауважили броню, що їхала на нас зі сторони ворога. На щастя, з'ясувалось що це БТР одного із дружніх підрозділів. Зверху на ньому була чималенька купа людей, а на найвищій точці – тендітна білява дівчинка, що збило мене з пантелику і навіть обурило (якого дідька вони беруть із собою у бій дівчину – щоб відволікатись на неї і нести втрати?!). У них теж були поранені, яких ми витягли з кузова «коробочки» та разом із нашими повезли на блокпост при в'їзді в Маріуполь, де їх перехопили інші медики – на щастя всі були легкопоранені.

Рано вранці нас прийшов будити Печкін, хоча я вже прокинувся і збирався з думками. Він повідомив, що інша медбригада у Широкиному довгий час не виходить на зв'язок, а бойові дії там інтенсифікувались.

Ми чимшвидше надягли бронжилети, перевірили наявність БК і повантажились в «Укропчик». На виїзді з Маріуполя в сторону Широкиного у всіх була ледь помітна паніка, яка проявлялась лише в напруженому мовчанні.

Особливо це було явним, коли на узбіччі в кількох десятках метрів стояв ворожий «Град» і з туману випускав касети снарядів одна за одною в нашу сторону. Снаряди перелітали нас і падали десь далеко. Таке побачити не сподівався жодний із нас. Прямо на узбіччя дороги попереду нас і прилегле поле лягали міни і з воронок вививались вогняні кулі. Дрібні уламки окроплювали кузов реанімобіля, та, на щастя, розриви були достатньо далеко, щоб не завдати серйозної шкоди. За кілька хвилин ми вже були біля амбулаторії.

Навколо з високою частотою було чути гучні розриви. В будівлі були відчинені двері, на столі полишені цигарки і їжа. Автомобіль другої бригади стояв біля входу – повністю цілий, але порожній. Ми обшукали все навколо будівлі, проте нікого не знайшли. І несподівано поміж вибухів ми почули пронизливий свист – вірну ознаку того, що снаряд летить прямо в нас. Я з кимось в унісон закричав: «Лягай!», і всі синхронно впали на землю. Я приземлився під стіну будинку і об каміння розбив навігатор, який чомусь тримав у руках. Та вибух не пролунав. Імовірно, снаряд застряг у землі і не розірвався. Вже вдруге мені так щастило: коли я не підірвався на «Укропчику», розвертаючись на замінованій ділянці, де Буба підірвався згодом, втративши ногу і ось зараз. Можливо, «Укропчик» – не лише гарно обладнаний реанімобіль, а й щасливий талісман.

Ми мали вирішити, як діяти, причому це треба було зробити максимально швидко. Я мав лише три припущення: хлопці вже двохсоті,

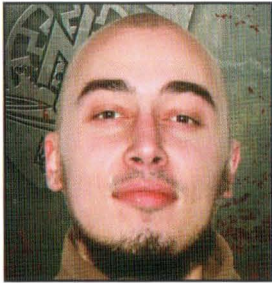
тобто мертві, або їх взяли в полон, або вони десь знайшли укриття і ховаються. В будь-якому разі залишатись там для нас було безглуздом, адже лінія фронту рухалась в той момент прямо під нашими ногами. Всі за секунду позантажились в автомобіль. Дорога, якою ми їхали кілька хвилин тому і узбіччя біля неї були покриті слідами від снарядів. Нормально об'їжджати їх не дозволяла максимальна швидкість, яку міг видати наш автомобіль, проте воронки були зовсім неглибокі, а швидше були лише чорними слідами, які ми пролітали, майже не відчуваючи коливань кузова (принаймні, на швидкості так здавалось).

На блокпосту ми ще раз спробували зателефонувати комусь із медбригади, яку ми мали замінити в Широкиному. Зв'язку з ними не було. Ми повернулись на базу і доповіли про ситуацію. Від переживань ніхто не міг навіть присісти. За сорок хвилин зателефонував Шмель і заспокоїв нас: вони вже на в'їзді в Маріуполь. Хлопці знайшли яму у напівзруйнованій бетонно-блоковій будівлі, закутались в матраци і чекали припинення обстрілу. Наші голоси вони чули, проте вирішили, що це вороги, а в полон потрапляти їм не надто хотілось. Вони все зробили вірно і усі були неушкоджені. Ми обнялись і пішли відпочивати.

ПОБРАТИМСЬКІ НЕКРОЛОГИ

спогади побратимів про загиблих під час Широкинської операції

БРАТ – боєць 2-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

«Найперший загиблий Герой – це був Брат. Коли Андрій Білецький був на вишколах Хорунжих, він розповідав історію про римського легіонера, який стояв на воротах у Помпеях. Почалося виверження вулкана, всі бігли, а він не покинув свій пост, він стояв обличчям до виходу з міста. У людей навколо була паніка, все інше, а він стояв. Ось таким був і Брат. Коли був наступ, падали міни. Він загинув від того, що знаходився в бойовій позиції, сидячи, спостерігав за своїм сектором. Потрапила міна, його відразу на місці вбило, на смерть. Але він не викинув автомат і в такій же позі впав. Палець був на спусковому гачку, він був готовий стріляти, вражати ціль. Це перший загиблий наш азовський легіонер. Коли бійці Ромашка і Шахта забирали його тіло, то автомат вистрілив, бо палець був на спусковому гачку. Цю людину можна ставити в приклад всім азовцям».

11-го лютого 2015 року в бою із сепаратистами під час Широкинської наступальної операції загинув наш побратим Брат.

Дмитро Коряк народився 25 квітня 1989 року в Миргороді, Полтавської області. Закінчив Полтавський педагогічний університет. Був активним учасником Революції Гідності з перших її днів, входив до однієї з сотень Самооборони Майдану у Жовтневому палаці, пройшов всі протистояння з ментами. Потім організував Самооборону на Полтавщині. У серпні 2014 року приєднався до батальйону «Азов». 11-го лютого 2015 року вночі під час штурму ворожого блокпоста поблизу села Саханка (Новоазовський район Донецька область) побратима Брата не стало, він загинув. У Полтаві, на головному корпусі університету, в якому навчався Брат, в пам'ять про нього встановлено меморіальну дошку.

Все своє життя Дмитро боровся за свою державу. Мріяв про той момент, коли ми нарешті підемо в атаку. Брат говорив, що не можна просто стояти і чекати, поки по тобі прилітають снаряди і коли йшов у бій то посміхався, бо крок за кроком звільняв нашу землю.

БЕНЧ – боєць розвідувально-диверсійної чоти

14-го лютого 2015 року у бою з ворогом під час Широкинської наступальної операції загинув Роман «Бенч» Черненко.

«Рома Бенч – доброволець, з Дніпропетровська, з навколофутбольної фірми «Перспектива». Дуже хороший хлопець був, молодий, ініціативний, йому було 19 років. У «Азов» він прийшов у вересні 2014 року.

Ми всі Дніпряни збилися, були всі в основному в розвід-диверсійній групі», – пригадує азовець Радік.

Про Бенча розповідає його близький друг Шкіпер: «Стали ми в Широкиному, пам'ятаю, я, Обама, Бенч, Сапсан. Ми ж збиралися їхати, готувалися, сфоткались на «GoPro» і пожартували, що це наша остання фотка. І дійсно так вийшло, це у Бенча була остання його фотографія. Загинув він від пневмоторекса, розірвало легеню».

Згадують побратими і той факт, що перед виїздом на Широкине Бенч попросив передати його мамі передсмертну записку. Азовець Обама розказує, як Рома підійшов до нього і сказав: «Чуєш, Серьога, а можна тебе попросити? Тільки серйозно». Думав, він щось веселе попросить, а він попросив записку одну мамі його віддати. «Віддаси?», – запитав. Навіть повірити не міг.

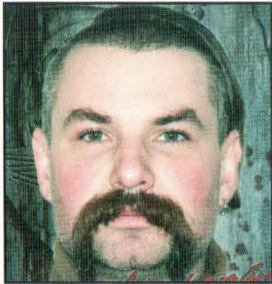
ЕРНЕСТ – боєць 2-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

16-го жовтня цього року йому виповнилося би 20. Його зовсім юний вік ніколи не стояв для Ернеста перешкодою у виконання важливих задач. Він сміливо йшов у бій. Проявляв мужність та витривалість. У своєму останньому бою, прориваючись в машині з БК до наших позицій, прикрив своїм тілом побратима, бійця 2 сотні.

Побратими пригадують:

«Ернест був компанійським, непідробно дружелюбним і по-дитячому щирим. Втім ніколи не говорив, що йому страшно... Загинув 14-го лютого 2015 року у боях з російськими збройними формуваннями під час відбиття атаки на село Широкине (Новоазовський район, Донецька область)».

Танцор пригадує: «Ернест – молодий, позитивний хлопець. Ромашка був з ним, Зіна, Ернест і ще хтось. Вони на Газелі виїжджали з позицій, їх розстріляли там. Ернест захистив Зіну своїм тілом, а Ромашка захистив себе з водієм. Ернест загинув, у нього купа поранень було.»

КОЗАК – боєць 2-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

15-го лютого 2015 року з життя героїчно пішов справжній воїн і українець – В'ячеслав «Козак» Кирилов.

Брат Козак був патріотом не на словах. З початком війни пішов добровольцем. У грудні 2014 року в «Азові». За той короткий час у полку став прикладом для багатьох. Ризикуючи своїм життям, Козак під обстрілом ворожих мінометів та при прямому контакті з ворогом, витягував з поля бою поранених побратимів та надавав їм першу медичну допомогу. 14-го лютого, допомігши побратиму якому перебило ворожим снарядом обидві ноги, Козак завантажив його у БТР. Щоб не створювати незручності пораненим у середині БТРу, він поїхав зверху на «броні». Неподалік від цього місця він побачив ще одного пораненого побратима, якому потрібна була медична допомога. Зупинивши машину та зістрибнувши, Козак підійшов до пораненого. Але здійснити допомогу вже не зміг. ВОГ від ворожого АГСа зупинив його героїчне життя.

КУТУЗ – боєць мінометного дивізіону полку «Азов»

15-го лютого 2015 року своє життя в бою віддав справжній воїн – Олександр «Кутуз» Кутузакий.

У бій вони пішли разом із Акелою... разом і не повернулися... Побратим Кутуз – взірць відданого вояка. Він настільки любив свою рідну землю, що був готовий віддати за її незалежність життя. Жодного разу не вагаючись і не шукаючи відмовки, приходив до побратимів з допомогою. Чи то під шквальним вогнем, чи то у мирний час, він завжди намагався допомогти.

Рвався уперед і вірив, що перемога буде за нами. На жаль, його мрії не дала здійснитися ворожа міна 15-го лютого 2015 року під час пекельних боїв у Широкиному.

АКЕЛА – боєць 2-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

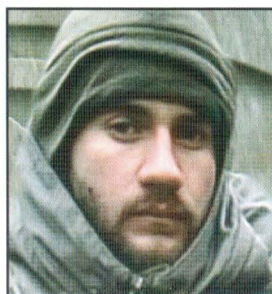
15-го лютого 2015 року теж не обійшлося без втрат, загинув завжди рішучий і сміливий боєць «Азову» Микола «Акела» Троїцький.

Боєць другої сотні Бівіс – близький друг загиблого, пригадує:

«В полк «Азов» Акела прийшов з початку його формування. Брав участь у всіх бойових операціях. Ризикуючи власним життям, завжди йшов на допомогу іншим. Акела завжди був там, де найгарячіше. Він був своїм серед своїх. Останні дні свого життя боєць провів на передовій, у самому пеклі Широкинської операції (з 10-го по 15-те лютого). В ці дні двигун його авто вимикався, тільки коли в нього вантажили БК та харчі, всього на декілька хвилин. На лінію вогню він віз БК та харчі, назад забирав поранених побратимів. Зупинити героя, на жаль, змогла тільки мінометна міна 15-го лютого 2015 року».

Ченя пригадує:

«Акелу я знав дуже добре, він вів нормально розвідку, все чітко. 13-го лютого я його востаннє бачив. Заїхав до нас на позицію, де ми стояли з ЗУшкою, підвіз патронів. Тоді ми з ним перекинулися кількома словами. Як виявилось, – востаннє...».

АМБРОС – боєць 1-ої сотні піхотного батальйону полку «Азов»

18 лютого 2015 року загинув наш побратим Сергій Амброс. У ході виконання бойового завдання у селищі Широкине Сергій отримав осколкове поранення у голову.

Амброс Сергій Сергійович (Амброс) – черкащанин, приїхав на війну 24 червня 2014 року. Завжди був патріотом своєї батьківщини, займався спортом, був на гарному рахунку серед громадських організацій міста Черкаси.

«Амброс був нестандартною людиною, хорошим другом, позитивним, спортивним. Є люди воїни, є люди, які створені для того, щоб руйнувати, а є

люди, які створені для того, щоб творити. Ось я себе не вважаю людиною, яка вміє творити, тільки воювати. Амброс навпаки – людина, яка повинна була творити, і яка повинна була жити, на відміну від багатьох інших, яких не можна назвати інакше ніж овочами. Він якраз те нове покоління, яке мало будувати країну.

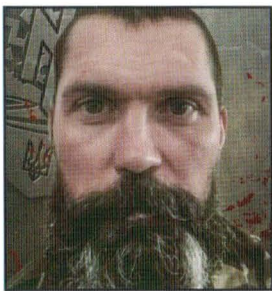
Під час Широкинської операції Амброс став ротним радистом. Якраз тоді приїхав в Широкине, з рацією, для підтримки зв'язку і уламки від міни йому в потилицю потрапили... Він мене багато чому навчив. Дуже боляче розуміти, що вже не воюватиму пліч-о-пліч з безстрашним та відданим побратимом Амбросом,» – пригадує свого друга Азовець Ролло.

«Познайомилися ми в Ультрас русі. В «Азов» нас поїхало 11 черкащан, Амброс був в їх числі. Він вів здоровий спосіб життя, був дуже начитаним, дуже розумним, любив вивчати все нове. Завжди перебував в пошуках істини, з ним було цікаво подискутувати. Я вважав, що він для штабу підходив.

Людиною був дуже грамотною, добре вчився і в школі, і в університеті, сім'я його благополучна завжди була, дуже правильно його виховали. Він не був бунтарем, був мирним. Займався бойовими видами спорту, але виступав проти насильства, він унікав цього завжди. Все зважував, перш ніж приймати рішення.

Що мене в ньому радувало – завжди мав власну думку. Боролися за його життя, але до тями так і не прийшов,» – говорить про Амброса черкащанин-азовець Паштет.

Сліп згадує Амброса: «Сергій був далекоглядною людиною з великими планами на майбутнє, з розумінням цього життя, з розумінням майбутнього і його смерть вразила нас усіх. Вона оповита міфологемами. Коли він помер, хлопці ще сиділи в Урзуфі на базі, побачили, як на підвіконні, в кімнаті де він жив, приземлився сокіл. Так само той сокіл літав над Соборною площею в Черкасах, коли його хоронили. І так само, коли ми одного разу прийшли на кладовище і не могли знайти його могилу, одному з наших – Адвокату, який жодного разу не був на кладовищі, сокіл вказав дорогу, і це була могила Амброса».

УЖ – боєць розвідувально-диверсійної чоти

5 лютого 2015 року розвідгрупа полку «Азов», під час виконання бойового завдання в околицях села Широкине зіткнулась із переважаючими силами ворога. У короткому контактному бою загинув наш боєць Уж. Його війна тоді скінчилась хороброю смертю та продовженням Шляху в іншому світі, разом з нашими Предками і славними Побратимами. Наша війна продовжується і сьогодні ми згадуємо про нього – нашого друга, бойового побратима, патріота, небайдужу людину.

Все життя Уж працював у силових структурах Криму, в Феодосії. У тому самому місці, де як і на південному сході нашої країни, бути патріотом – не просто слова, а нелегка, але почесна, місія. Уж все своє життя присвятив спорту, навіть у ветеранському віці він «взяв бронзу» на Чемпіонаті Європи із самбо, всього три роки тому. В Криму Уж заснував школу іспитів на кращий берет, єдину на той момент у всій Україні.

Під час трагічних подій захоплення Криму, Уж допомагав десантникам, можна сказати, що завдяки саме його зусиллям частина не здавалась п'ять днів. Ці п'ять днів цей справжній Герой України провів без сну і саме тоді, коли його відправили відіспатись, щоб з новими силами включитись до відстоювання українського Криму, – саме в ту ніч частину було захоплено. Дізнавшись про це на ранок, Уж відправився на материк, щоб продовжити боротьбу із зовнішніми та внутрішніми окупантами.

Він пройшов декілька добровольчих батальйонів – Донбас, Крим та Золоті Ворота, де створив розвідувальний взвод. Там він зустрівся з Хорстом, своїм земляком із Феодосії і перейшов до полку «Азов».

Уж глибоко вірив у Вищі сили, у призначення людини як охоронця справедливості на землі, тримав у чистоті кров і душу. Він загинув смертю хоробрих і у цей момент він сягнув найвищого статусу, якого може сягнути людина – статусу Героя!

Колектив авторів полку «Азов»

ШИРОКИНСЬКА ОПЕРАЦІЯ

збірка спогадів

Упорядник:

Маріанна Хомерікі

Відповідальний за випуск:

Микола Кравченко

Редактор:

Марко Мельник

Коректор:

Надія Абрамова

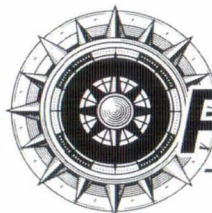
Дизайн, обкладинка та верстка:

Марко Мельник, Ірина Халанська

Підписано до друку 07.10.2016

Формат 210x210/4. Ум. друк. арк 5

Наклад 1000 прим. Замовлення №8814

ВИДАВНИЦТВО

ОРИЄНТИР

www.orientyr.com

ISBN 978-966-2610-82-6

© Маріанна Хомерікі, упорядник, 2016

© Видавництво «Орієнтир», 2016